การกำกับภาพยนตร์ขนาดสั้นแนวชีวิต “ โทรสลับ สับมิติ ”

DIRECTING OF DRAMATIC SHORT FILM “ TELEPATHY MIND ”

นางสาวเปลี่ยนกาล ไตรคุ้มพันธุ์

ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต สาขาภาพยนตร์และวิดีโอ
คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง
ปีการศึกษา 2557

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใบอนุมัติศิลปนิพนธ์

การกำกับภาพยนตร์ขนาดสั้นแนวชีวิต " โทรศัพท์สลับ สับมิติ "

DIRECTING OF DRAMATIC SHORT FILM " TELEPATHY MIND "

นางสาวเปลี่ยนกาล ไตรคุ้มพันธุ์

Miss. PLEANKAN TRAIKHUMPUN

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

อนุมัติให้ศิลปนิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรศิลปกรรมศาสตรบัณฑิต

สาขาวิชา ภาพยนตร์และวิดีโอ

อาจารย์ที่ปรึกษาศิลปนิพนธ์.....วันที่ 11 พ.ค. 58

(ดร. เตือนฤดี รักใหม่)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หัวข้อศิลปนิพนธ์	การกำกับภาพยนตร์สั้นแนวชีวิตเรื่อง “ โทรศัพท์สลับ สับมิติ ”
	DIRECTING OF DRAMATIC SHORT FILM “ TELEPATHY MIND”
ชื่อ	นางสาว เปลี่ยนกาล ไตรคุ้มพันธุ์
สาขาวิชา	ภาพยนตร์และวิดีโอ
กลุ่มวิชา	นิเทศศิลป์
คณะ	สถาปัตยกรรมศาสตร์
ปีการศึกษา	2557
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร. เตือนฤดี รักใหม่

บทคัดย่อ

ภาพยนตร์เรื่องนี้เป็นภาพยนตร์ขนาดสั้นแนวชีวิตที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับเรื่องการย้อนเวลา โดยข้าพเจ้าได้แรงบันดาลใจมาจากหนังสือชุดการ์ตูนญี่ปุ่นเดอะซีรี่ของคุณ โอตสึ อิจิ และได้มีความชื่นชอบในเรื่องลำดับที่ 2 ที่ชื่อว่า “โทรศัพท์สลับมิติ” ข้าพเจ้าเกิดความประทับใจแนวคิดและวิธีการเล่าเรื่องที่เกี่ยวกับการพูดคุยของคน2คนในคนละช่วงเวลาจนเกิดมิตรภาพที่อบอุ่น จึงอยากจะนำมาดัดแปลงทำเป็นบทภาพยนตร์ และปรับเปลี่ยนเนื้อหาเพื่อให้ได้อรรถรสและสมเหตุสมผลมากขึ้น ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าได้พัฒนาทักษะด้านเขียนบทมากยิ่งขึ้นไปอีก โดยที่ข้าพเจ้าตั้งใจเขียนเรื่องราวให้ซับซ้อนมีปมน่าติดตามและดูน่าค้นหามากขึ้นเพื่อให้คนดูได้คิดตามและสนุกไปกับภาพยนตร์

ภาพยนตร์เรื่องนี้มีความยาวประมาณ 20 นาที และถ่ายทำด้วยกล้อง DSLR วิธีการดำเนินงานเริ่มจากการร่างโครงเรื่องภาพยนตร์ขนาดย่อเพื่อเป็นแนวทาง แล้วเริ่มหาข้อมูลอ้างอิงเกี่ยวกับสภาวะต่างๆเพื่อสร้างมิติของตัวละคร และเพื่อวางโครงเรื่องให้มีเหตุและผลมากขึ้น หลังจากพัฒนาบทแล้วก็เข้าสู่ขั้นตอนการเตรียมงานถ่าย ถ่ายทำ และตัดต่อ

ท้ายที่สุดนี้ศิลปนิพนธ์นี้ก็เพื่อฝึกและเรียนรู้แนวทางการเขียนบทและเรียนรู้ทักษะด้านการผลิตภาพยนตร์ ตลอดระยะเวลาหลักสูตรปริญญาตรีนี้ที่ได้เรียนมา ตั้งแต่กระบวนการเริ่มต้นจนจบเป็นผลงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

กิตติกรรมประกาศ

ขอบคุณตลอดระยะเวลาที่ข้าพเจ้าได้ศึกษาวิชาศิลปนิพนธ์นี้ ข้าพเจ้าได้เรียนรู้กระบวนการผลิตภาพยนตร์ตั้งแต่เริ่มเขียนบท การหาข้อมูล ตลอดจนขั้นตอนการถ่ายทำการผลิตภาพยนตร์ครั้งนี้ซึ่งทำให้ข้าพเจ้ารู้จักใช้ความรู้ตลอดระยะการศึกษา 4 ปี ในสาขาวิชภาพยนตร์และวิดีโอให้เกิดประโยชน์อย่างยิ่ง ทั้งนี้ข้าพเจ้าขอขอบคุณทีมงาน เพื่อนๆ ครอบครัวและอาจารย์ทุกท่านที่ให้ความร่วมมือ ให้ความช่วยเหลือเมตตากรุณา จนผลงานชิ้นนี้เร็จสมบูรณ์

ขอบคุณหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่แต่งโดยคุณโอตสึ อิจิ ที่เป็นแรงบันดาลใจและแนวทางสำหรับบทภาพยนตร์เรื่องนี้

ขอบคุณครอบครัวที่เข้าใจและให้กำลังใจเสมอ แม้ข้าพเจ้าจะไม่ค่อยมีเวลากลับบ้าน

ขอบคุณอาจารย์เตือนฤดี รักใหม่ และอาจารย์รวีศักดิ์ รักใหม่ ที่คอยให้ความสนับสนุนและแนะนำเพิ่มเติมเกี่ยวกับภาพยนตร์ทั้งในและนอกเวลาเรียน

ขอบคุณเพื่อนๆที่คอยอ่านบทภาพยนตร์และคอยช่วยเหลือเสนอแนะต่างๆเสมอ ทั้งยังมาช่วยออกกองจนภาพยนตร์สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี

ขอบคุณ คุณจันจิรา แดงสี ที่คอยแบ่งปันข้อมูลทาจิตแพทย์เพื่อสร้างมิติตัวละครทั้งยังช่วยหาข้อมูลเพิ่มเติม

ขอบคุณ คุณพล ธนมณฑล ที่คอยช่วยหาและแนะนำข้อมูลเกี่ยวกับโลกคู่ขนานและข้อมูลฟิสิกต์ที่น่าจะเกี่ยวข้องบทภาพยนตร์ ทั้งยังรับฟังบทภาพยนตร์และช่วยออกความคิดเห็นตลอด

สุดท้ายข้าพเจ้าขอขอบคุณบุคคลท่านอื่นๆ ที่ไม่ได้เอ่ยถึงแต่คอยแนะนำและให้กำลังใจเสมอมา ตลอดการสร้างผลงานชิ้นนี้จนสำเร็จ ข้าพเจ้าขอขอบคุณไว้ ณ ที่นี้จากใจจริง

เปลี่ยนกาล ไตรคุ้มพันธุ์

สิงหาคม 2558

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ ..... ก

กิตติกรรมประกาศ ..... ข

สารบัญ ..... ค

สารบัญภาพประกอบ ..... จ

บทที่

1 บทนำ 1

ที่มาและความสำคัญของโครงการ 1

วัตถุประสงค์ของโครงการ 1

ขอบเขตของโครงการ 1

ลักษณะของโครงการ 2

แนวทางการบรรลุเป้าหมาย 2

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ 2

2 การศึกษาค้นคว้าและวิเคราะห์ข้อมูล 3

การค้นคว้าข้อมูล 3

ศึกษาเกี่ยวกับโลกคู่ขนานและโทรจิตเพื่อนำมาพัฒนาบทภาพยนตร์ 3

โลกคู่ขนาน 3

การรับรู้ด้วยสัมผัสพิเศษ (Extra Sensory Perception) 6

ศึกษาภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่อโลกคู่ขนานเพื่อเป็นแนวทาง 6

ศึกษาวิธีการเล่าเรื่องแบบตัดสลับเพื่อเป็นแนวทางในการเล่าเรื่อง 7

ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อสร้างมิติตัวละครให้สมจริง 7

สภาวะของคนตาบอด 7

การกำกับคนตาบอด 7

ความผิดปกติของความเครียดเฉียบพลัน (Acute Stress Disorder) 9

วิเคราะห์ข้อมูลและการนำไปใช้ 9

เชิงอรรถท้ายบทที่ 2 12

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3 บทภาพยนตร์ 13
ข้อมูลเกี่ยวกับบทภาพยนตร์ 13
ประเด็น (Theme) 13
พล็อต (Plot) 13
โครงเรื่องย่อ (Synopsis) 13
โครงเรื่องขยาย (Treatment) 13
บทภาพยนตร์ (Screenplay) 15

4 ขั้นตอนการผลิตภาพยนตร์ 39
ขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ (Pre-Production) 39
ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ (Production) 46
ขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์ (Post - Production) 47
5 บทสรุปและข้อเสนอแนะ 49

บรรณานุกรม 50

ประวัติผู้เขียน 51

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

สารบัญภาพประกอบ

ภาพที่		หน้า
1	ภาพตารางการทำงาน	39
2	ภาพตัวอย่างของอารมณ์และโทนสีของฉากบ้าน	40
3	ภาพตัวอย่างของอารมณ์และโทนสีของฉากตอนโทรจิต	40
4	ภาพตัวอย่างของโทนสีเสื้อผ้าของ น้ำ	41
5	ภาพตัวอย่างของโทนสีเสื้อผ้าของ ชายหนุ่มหรือพี่ชาย	41
6	ภาพตัวอย่างโทนสีเสื้อผ้าของหญิงสาวหรือน้ำในอนาคต	42
7	ภาพตัวอย่างสตอร์รี่บอร์ดของภาพยนตร์	42
8	ภาพนักแสดงรับบท น้ำ	43
9	ภาพนักแสดงรับบท พี่ชาย	43
10	ภาพนักแสดงรับบท น้ำ	44
11	ภาพนักแสดงรับบท หญิงสาว	44
12	ภาพจากฉากบ้าน	45
13	ภาพจากฉากโทรจิต	45
14	ภาพจากฉากก่อนจบ	46

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของโครงการ

สืบเนื่องมาจากข้าพเจ้านั้นมีความชื่นชอบภาพยนตร์ ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องของโลกการย้อนเวลาประกอบอยู่ โดยส่วนตัวแล้วข้าพเจ้ารู้สึกสนุกและประทับใจกับภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาซับซ้อน เพราะมันทำให้ข้าพเจ้ารู้สึกสนุกที่ได้คิดวิเคราะห์และมีเรื่องพูดคุยหลังจากที่ได้รับชมภาพยนตร์ประเภทดังกล่าว เช่น เรื่อง Be with you , ฝันโครตๆ เป็นต้น ซึ่งเป็นภาพยนตร์ที่เนื้อหาค่อนข้างจะเกี่ยวกับปัญหาที่ตัวละครต้องเผชิญ จนเกิดความสะเทือนอารม์ต่อคนดู ข้าพเจ้าเชื่อว่านอกจากภาพยนตร์จะเป็นสิ่งที่ยกระดับจิตใจคนดูแล้ว ภาพยนตร์ยังช่วยให้คนดูได้ใช้ความคิดความรู้สึกร่วมไปกับภาพยนตร์เพื่อให้สนุกยิ่งขึ้น ข้าพเจ้าจึงอยากจะให้ภาพยนตร์เรื่องมีเนื้อหาและความสำคัญดังที่ข้าพเจ้าได้กล่าวไปข้างต้น

1.2 วัตถุประสงค์ของโครงการ

1.เพื่อศึกษาแนวทางเขียนบทที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการย้อนเวลาและการกำกับภาพยนตร์ขนาดสั้นแนวชีวิต โดยศึกษาจากภาพยนตร์ประเภทนี้ เช่น เรื่องฝันโครตๆ โดย พิง ลำพระเพลิง , เรื่อง Be with you โดย Nobuhiro Doi เป็นต้น

2.เพื่อนำบทภาพยนตร์นี้มาทำเป็นภาพยนตร์ขนาดสั้น

1.3 ขอบเขตของโครงการ

การกำกับภาพยนตร์สั้นแนวชีวิต 1 เรื่อง ความยาวไม่เกิน 30 นาที

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

1.4 ลักษณะของโครงการ

เป็นภาพยนตร์ขนาดสั้นแนวชีวิต ที่ได้แรงบันดาลใจมาจากหนังสือการ์ตูนซีรี่ของคุณโอตสึ อิจิ ซึ่งข้าพเจ้าได้นำมาดัดแปลงเป็นบทภาพยนตร์ เนื้อเรื่องจะนำเสนอผ่านผู้หญิงตาบอดคนหนึ่งที่ได้รับสายโทรศัพท์ที่เสียแล้วจากชายหนุ้มที่เป็นใบ้

1.5 แนวทางการบรรลุเป้าหมาย

1. เขียนโครงเรื่องขนาดย่อเพื่อให้ได้รู้แนวทางทั้งหมดของบทภาพยนตร์เรื่องนี้

2. ศึกษาและค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับเกี่ยวกับสภาวะต่างๆเพื่อสร้างมิติของตัวละคร เช่น สภาวะจิตใจหลังจากการเกิดอุบัติเหตุ คนตาบอดเป็นอย่างไร เป็นต้น เพื่อวางโครงเรื่องให้มีเหตุและผลมากขึ้น ตามที่คนที่อยู่ในสภาวะนี้ควรจะเป็น

3.เขียนสรุปข้อมูลที่ค้นคว้ามาและวิเคราะห์ข้อมูลทั้งหมดเพื่อนำไปพัฒนาบทภาพยนตร์

4.เริ่มขั้นตอนก่อนการผลิต หานักแสดงที่ตรงกับตัวละครในบท ติดต่อหาสถานที่ในบทที่จะถ่ายทำ ฝึกซ้อมนักแสดงให้มีความเข้าใจที่บทมากที่สุด หาตัวอย่างและแนวทางด้านการถ่ายภาพเพื่อให้ใกล้เคียงกับบทภาพยนต์เพื่อมาเป็นแนวทางในการถ่ายทำ จัดหาทีมงานถ่ายทำ

5.เริ่มขั้นตอนการผลิต ถ่ายทำภาพยนตร์

6.เข้าสู่ขั้นตอนตัดต่อภาพยนต์และปรับแต่ง

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.ได้ฝึกกระบวนการคิดและการทำบทภาพยนตร์

2.ได้เข้าใจทัศนะคติของการที่เราต้องอย่ามองข้ามความรักที่อยู่รอบตัวที่วันหนึ่งเราอาจเสียไปโดยไม่ทันตั้งตัว โดยเฉพาะครอบครัว

3. ได้เรียนรู้และฝึกการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นระหว่างการทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 2

การค้นคว้า วิเคราะห์ข้อมูล และการนำไปใช้

2.1 การค้นคว้าข้อมูล

ในการผลิตภาพยนตร์ขนาดสั้น ต้องทำการศึกษา วิเคราะห์ข้อมูล จนรวบรวมและสรุป เพื่อเป็นแนวทางในการเขียนบทภาพยนตร์ ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญที่จะใช้กำหนดแนวทาง ก่อนจะถึงขั้นตอนการผลิต ซึ่งข้าพเจ้ามีแรงบันดาลใจที่อยากจะทำภาพยนตร์แนวชีวิต ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความเหนือจริง ผ่านตัวละครเอก ผู้หญิงคนหนึ่งที่สูญเสียครอบครัวด้วยอุบัติเหตุและตาบอด ข้าพเจ้าจึงเริ่มค้นคว้าหาข้อมูลเกี่ยวกับสภาวะต่างๆเพื่อสร้างมิติของตัวละครให้สมจริงและเพื่อวางโครงเรื่องให้มีเหตุและผลมากขึ้น 64 ส่วน ดังนี้

1. ศึกษาเกี่ยวกับโลกคู่ขนานและโทรจิตเพื่อนำมาพัฒนาบทภาพยนตร์
2. ศึกษาการเขียนบทภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องโลกคู่ขนานเพื่อเป็นแนวทาง
3. ศึกษาวิธีการเล่าเรื่องแบบตัดสลับเพื่อเป็นแนวทางในการเล่าเรื่อง
4. ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อสร้างมิติตัวละครให้สมจริง

2.1.1 ศึกษาเกี่ยวกับโลกคู่ขนานและโทรจิตเพื่อนำมาพัฒนาบทภาพยนตร์

สารคดีเรื่อง "การเดินทางข้ามเวลา" นักวิทยาศาสตร์คนหนึ่งในสารคดีกล่าวว่า "ในความเป็นจริงตามหลักก็คือ เวลาเคลื่อนไปข้างหน้าเสมอ ไม่มีเวลาที่ไหนที่จะเดินถอยหลัง ฉะนั้นถ้าหากว่าเกิดผมย้อนอดีตกลับไปเจอปู่ของผม ซึ่งวันนั้นเป็นวันที่ปู่เจอย่า และพบรักกันครั้งแรก แล้วถ้าเกิดว่าวันนั้นผมย้อนอดีตไปหาปู่ แต่ปู่ไม่รู้จักผม ผมจึงชวนปู่ไปเที่ยวแทน คุณคิดว่าอนาคตของผมจะเป็นอย่างไร แล้วจะมีผมในวันนี้ไหม ผมจะได้เกิดมาไหม" จากนั้นภาพก็ตัดมาที่นักวิทย์อีกคน ที่นี้เขากล่าวว่า "อันที่จริง ถ้าเกิดว่าเราสามารถย้อนไปอดีตได้ ถึงแม้เราจะไปแก้ไขอดีต แต่มันจะไม่เกิดผลกระทบใดๆกับปัจจุบัน แต่มันจะไปเกิดขึ้นกับห้วงเวลาอีกมิติหนึ่งที่เราเรียกว่า "จักรวาลคู่ขนาน" ในปัจจุบันมีทฤษฎีทางฟิสิกส์หลายทฤษฎีที่บอกถึงความเป็นไปได้ที่จะมี โลกคู่ขนาน หรือ เอกภพคู่ขนาน (Parallel Universe) โดยในแต่ละทฤษฎีก็จะทีมาที่ไป และความหมาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ของคำว่าเอกภพคู่ขนานแตกต่างกันไป ซึ่งพอจะจำแนกทฤษฎีเหล่านี้ออกได้เป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ได้ดังนี้

Quantum Parallel Universe แนวคิดของ Everett นี้รู้จักกันในชื่อ Many-Worlds Interpretation Of Quantum Mechanics ซึ่งกล่าวว่าอาจจะมีเอกภพอื่นๆ ซึ่งมี กฎทางฟิสิกส์ และค่าคงที่ต่างๆเหมือนกับเอกภพที่เราอยู่ทุกประการ แต่อาจจะอยู่ในสถานะที่ต่างกัน และเอกภพคู่ขนานเหล่านี้ไม่สามารถที่จะติดต่อกันได้ ในโลกของควอนตัมซึ่งเป็นโลกของความน่าจะเป็น สถานะที่ต่างกันออกไป ในแต่ละเอกภพจะสัมพันธกัน โดยกระบวนการทางควอนตัมที่เรียกว่า Quantum Superposition และ ความสัมพันธ์นี้จะสิ้นสุดลง เมื่อมีการเลือกทางใดทางหนึ่งของความน่าจะเป็นนั้น ซึ่งหลังจากที่มีการเลือกเกิดขึ้นแล้ว เอกภพคู่ขนานทั้งสองจะไม่สัมพันธ์กันอีกเลย ตัวอย่างของเอกภพคู่ขนานควอนตัมอาจจะอธิบายได้โดย สมมุติว่าเราซื้อฉลากรัฐบาล ก่อนที่จะประกาศผลรางวัล มีความเป็นไปได้อยู่ 2 ทางคือ หนึ่งเราถูกรางวัล และ สองเราถูกกิน ความน่าจะเป็นทั้งสองคือโลกที่แตกต่างกัน ในโลกหนึ่งถ้าเราถูกรางวัลที่หนึ่ง เราก็จะร่ำรวย แต่ในอีกโลกหนึ่งเราถูกหวยกินยากจนลงทุกวันๆ ในขณะที่หวยยังไม่ออก สถานะของความร่ำรวยและความยากจน ยังผสมกันอยู่เรายังบอกไม่ได้ว่าอนาคตจะเป็นอย่างไร แต่เมื่อใดก็ตามที่กองฉลากประกาศผลรางวัล เราก็จะทราบอนาคต เมื่อนั้นโลกคู่ขนานทั้งสองก็จะไม่เกี่ยวข้องกันอีกต่อไป เช่น ถ้าผลออกมาเราไม่ถูกรางวัล เราก็จะอยู่ในโลกของเราซึ่งไม่ถูกรางวัล อาจจะเลิกเล่นหวยแล้วตั้งหน้าตั้งตาทำมาหากิน ซึ่งเราจะไม่มีทางรับรู้ถึงเอกภพคู่ขนานอีกอันหนึ่ง ซึ่งเป็นโลกที่เราถูกหวย เอกภพคู่ขนานทั้งสองตัดขาดจากกันโดยสิ้นเชิง ไม่มีทางที่เราจะเดินทางไปยังโลกที่เราถูกหวยรางวัลที่หนึ่งได้

Inflation multi-universes เป็นแนวคิดที่พัฒนามาจากการศึกษาจักรวาลวิทยา (cosmology) หรือ การศึกษาเกี่ยวกับการกำเนิด และ วิวัฒนาการของเอกภพ หลักฐานที่เราได้จากคลื่นแม่ไมโครเวฟพื้นหลัง (Cosmic Microwave Background Radiation) ทำให้เชื่อว่าเอกภพที่เราอาศัยอยู่ ณ ขณะนี้ มีวิวัฒนาการมาจากการระเบิดครั้งใหญ่ที่เรียกว่า บิกแบง (Big Bang) แต่เนื่องจากความรู้ที่เรามีอยู่จำกัดในปัจจุบันทำให้เราไม่สามารถเข้าใจการกำเนิดของเอกภพได้ดีนัก นักฟิสิกส์ Andre Linde ได้เสนอทฤษฎีที่เรียกว่า Bubble universe theory ซึ่งมีแนวคิดว่า เอกภพของเราเกิดขึ้นมาจาก โฟมควอนตัม (Quantum foam) ของเอกภพแม่อีกทีหนึ่ง โดยอาศัยทฤษฎีควอนตัมทำนายว่าขณะที่เอกภพพึ่งจะหลุดออกมาจากบิกแบงใหม่ๆ หรือ Early universe นั้น กาล-อวกาศ จะมีการแปรปรวนและผันผวนอย่างรุนแรง (Quantum fluctuation of space-time) เสมือนกับน้ำในหม้อที่ต้มจนเดือดพล่าน เอกภพคู่ขนานหลายๆอันสามารถที่จะเกิดขึ้นได้ เหมือนกับฟองน้ำที่ผุดขึ้นมาเวลาน้ำเดือด ถ้าความผันผวนของ Quantum fluctuation มีขนาดไม่มาก เจ้า bubble universe ก็

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อาจจะขยายตัวเหมือนลูกโป่ง แล้วค่อยๆหดตัวแฟบลง จนหายไปในที่สุด แต่ถ้าความผันผวนควอนตัมนี้มีขนาดใหญ่พอ เอกภพเล็กๆเหล่านี้ก็จะมีพลังงานมากพอที่จะขยายตัวเป็นเอกภพอย่างที่เราเห็นอยู่ในปัจจุบัน

ควอนตัมโฟม : ความไม่ต่อเนื่องของกาล-อวกาศในระดับขนาดที่เล็กมากๆ กาล-อวกาศไม่ได้มีลักษณะเรียบและต่อเนื่อง แต่จะมีลักษณะคล้ายกับรูปภาพในหน้ากระดาษหนังสือพิมพ์ ที่เมื่อมองไกลๆจะเห็นเป็นภาพที่ต่อเนื่องเป็นเนื้อเดียวกัน แต่เมื่อเข้ามาพิจารณาในระยะใกล้ๆ หรือเมื่อส่องดูด้วยแว่นขยาย ก็จะพบว่าแท้ที่จริงแล้วเกิดจากจุดเล็กๆหลายๆจุดที่เรียงอยู่ใกล้ๆกัน เอกภพคู่ขนานในกรณีนี้แตกต่างจากในกรณีแรกคือเอกภพทั้งหมดไม่ได้ตัดขาดกันอย่างสมบูรณ์ และกฎธรรมชาติในแต่ละเอกภพไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน เนื่องจาก bubble universe สามารถเกิดขึ้นได้อย่างไม่จำกัด ดังนั้นจึงมีความเป็นไปได้ในทางทฤษฎีที่อาจจะมีเอกภพหลายๆ เอกภพที่นอกเหนือจากเอกภพของเรา แต่เอกภพอื่นๆที่เกิดขึ้นจะมีกฎทางฟิสิกส์แตกต่างจากเอกภพที่เราอาศัยอยู่ เช่น มีจำนวนมิติแตกต่างมากกว่า 3 มิติ มีค่าประจุอิเล็กตรอนที่แตกต่างออกไป ค่าคงที่เหล่านี้มีความสำคัญมาก เพราะถ้าหากค่าคงที่บางตัวมีค่าต่างออกไปเล็กน้อย เช่น ถ้าประจุอิเล็กตรอนมีค่าน้อยกว่านี้ พันธะเคมีของสารอินทรีย์ต่างๆอาจจะไม่สามารถเกิดขึ้นได้สิ่งมีชีวิตที่เป็นตัวเราก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้เช่นกัน ดังนั้นถ้าเราจะเดินทางไปยังเอกภพอื่น (จะด้วยวิธีใดก็ตาม) คงเป็นไปได้ยากที่จะรอดชีวิตอยู่ในเอกภพเหล่านั้น และเช่นเดียวกัน สิ่งมีชีวิตในเอกภพที่มีกฎทางฟิสิกส์ต่างจากเราก็คงไม่อยากที่จะมาทนทุกข์อยู่ในเอกภพของเรา การเดินทางไปมาระหว่างเอกภพคู่ขนานดูจะไม่ทำให้เกิดประโยชน์ใดๆขึ้นมา

String theory multi-universes แนวคิดเรื่องเอกภพคู่ขนานในกลุ่มนี้ เป็นแนวคิดที่ได้มาจากทฤษฎีเส้นเชือก หรือ String Theory ซึ่งเป็นทฤษฎีที่สร้างขึ้นมาเพื่อที่จะอธิบายธรรมชาติของแรงโน้มถ่วงในระดับพลังงานสูงๆ ในการที่จะให้ทฤษฎีสตริง มีคุณสมบัติทางคณิตศาสตร์ที่เหมาะสม นักฟิสิกส์พบว่าจำนวนมิติของเอกภพจะต้องมีถึง 10 มิติ คือ เวลาหนึ่งมิติ และ อวกาศอีก 9 มิติ ยิ่งไปกว่านั้นในทฤษฎีที่เรียกว่า M-theory ซึ่งเป็นทฤษฎี ที่พัฒนาต่อมาจากทฤษฎีเส้นเชือก กาล-อวกาศ อาจจะมีได้ถึง 11 มิติ คือ เวลาหนึ่งมิติ และ อวกาศอีก 10 มิติ แต่ในเอกภพของเรานั้น เราสังเกตจำนวนมิติได้เพียงแค่ 4 มิติทฤษฎีสตริงจึงอธิบายว่า มิติที่เกินมา ซึ่งเรียกว่าExtradimension หรือมิติพิเศษนั้นขดตัวอยู่โดยที่ขนาดของมันเล็กมากจนเราไม่สามารถสังเกตได้ สำหรับแนวคิดเรื่องเอกภพคู่ขนาน ที่ได้แรงบันดาลใจมาจากทฤษฎีเส้นเชือกนั้น กล่าวไว้ว่า เอกภพของเราซึ่งมีอยู่ 4 มิตินั้น เป็นแผ่นหรือเยื่อ (Membrane) ที่ลอยอยู่ใน Hyperspace ซึ่งอวกาศที่มีจำนวนมิติ 11 มิติ ตามทฤษฎีมีความเป็นไปได้ ว่าอาจจะมีเอกภพอื่นๆ นอกเหนือจากเอกภพของเรา ซึ่งล่องลอยอยู่ใน Hyperspace ด้วยเช่นกัน ในบางทฤษฎีเอกภพอีกอันหนึ่ง อาจจะล่องลอยขนานกับเราใน Hyperspace และอาจจะอยู่ห่างจาก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เราเพียงไม่กี่มิลลิเมตรก็ได้ (เป็นระยะห่างในมิติพิเศษ) แต่เอกภพเหล่านั้น อาจจะมีจำนวนมิติรวมถึงกฎทางธรรมชาติ ที่แตกต่างออกไปจากเอกภพของเรา ซึ่งจะคล้ายๆกับแนวคิด ของเอกภพคู่ขนานที่ได้จาก ทฤษฎี Bubble universe theory นักฟิสิกส์ที่เชื่อแนวคิดนี้ ได้สร้างโมเดลอธิบายการกำเนิดของเอกภพเอาไว้ด้วย ซึ่งรู้จักกันในชื่อของ Cyclic model โดยอธิบายการกำเนิดของเอกภพที่เรียกกันว่าบิกแบงนั้นเกิดจากการที่เอกภพคู่ขนานเหล่านี้เคลื่อนที่เข้าชนกัน[1]

2.1.2 การรับรู้ด้วยสัมผัสพิเศษ (Extra Sensory Perception)

ปกติโดยทั่วไป มนุษย์ต้องใช้อวัยวะรับสัมผัส เช่น หู ตา จมูก ลิ้น ผิวหนัง ในการรับรู้สิ่งเร้าภายนอกแต่ในชีวิตประจำวัน บางครั้งจะมีปรากฏการณ์บางอย่างที่มนุษย์บางคนสามารถรับรู้ได้โดยไม่ต้องใช้อวัยวะรับสัมผัสปกติ นักจิตวิทยาเรียกการรับรู้ประเภทนี้ว่า การรับรู้ด้วยสัมผัสพิเศษ (Extra Sensory Perception)หรือเรียกย่อ ๆ ว่า E.S.P. ซึ่งแบ่งเป็น 3 กรณี คือ

- โทรจิต (Telepathy) เป็นความสามารถในการรับรู้ความคิดของผู้อื่น โดยไม่ต้องใช้ประสาทสัมผัสปกติ เช่น นายดำ กับนายแดง อยู่กันคนละที่แต่นายดำสามารถรับรู้ความคิดของนายแดงได้ถูกต้อง เป็นต้น

- ประสาททิพย์ (Clairvoyance) เป็นการรับรู้เหตุการณ์ปัจจุบันที่นอกเหนือระบบรับสัมผัสปกติ ตัวอย่าง เช่น นาย ก. สามารถรับรู้ได้ว่า นาย ข. กำลังได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยจากอุบัติเหตุรถชนกันที่ต่างจังหวัด

- ลางสังหรณ์ (Precognition) เป็นการรับรู้เหตุการณ์ในอนาคต โดยไม่ต้องใช้อวัยวะสัมผัสทั้งห้า เช่น รับรู้ได้ว่าอาทิตย์หน้าจะมีการปฏิวัติใน ต่างประเทศและปรากฏว่ามีเหตุการณ์เช่นนี้เกิดขึ้นจริง[2]

2.1.3 ศึกษาภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องโลกคู่ขนานเพื่อเป็นแนวทางในการคิดบทภาพยนตร์

รับชมและอ่านบทวิเคราะห์เพื่อศึกษาภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับการย้อนเวลา ได้แก่

- ภาพยนตร์เรื่องเรื่อง ฝันโครตๆ โดย พิง ลำพระเพลิง เรื่องเกี่ยวกับคู่รักที่มาเจอกันในฝันของกันและกัน หลังจากที่พระเอกได้นาฬิกาทรายจากร้านของเก่ามา ซึ่งฝันของพระเอกเป็นอนาคตเป็นตัวเองเป็นดาราดังและอาศัยอยู่กับนางเอก แต่นางเอกจะฝันถึงอดีต ที่ตัวเองกลับมาเจอพระเอกตอนที่ยังไม่ดัง โดยรวมเนื้อเรื่องเกี่ยวกับการย้อนเวลาในรูปแบบของความฝัน

- ภาพยนตร์เรื่อง Be with you โดย Nobuhiro Doi เรื่องเกี่ยวกับปาฏิหาริย์ที่นางเอกกลับมาหาครอบครัวหลังจากที่ตนเองเสียชีวิตไปแล้ว ซึ่งในความเป็นจริงนางเอกไม่ได้ฟื้นคืนชีพขึ้นมาจากความตาย แต่นางเอกข้ามเวลาจากอดีต มาสู่อนาคตในช่วงหลังจากที่ตัวเองตายไปแล้ว สุดท้ายนางเอกก็กลับไปสู่อดีตเมื่อหมดฤดูฝน และยินดีที่จะยอมให้อนาคตเป็นไปตามที่ตัวเองเจอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ซึ่งทั้งสองเรื่องที่กล่าวมาข้างต้น มีการเล่าเล่าเรื่องเกี่ยวกับการย้อนเวลา ในรูปแบบที่ต่างกันไป โดยมีพื้นฐานเกี่ยวกับเรื่องของความรัก ซึ่งทำให้ข้าพเจ้าได้เปิดมุมมองเกี่ยวกับภาพยนตร์เหล่านี้ว่า สามารถเล่าเรื่องเกี่ยวกับการย้อนเวลาได้ในรูปแบบไหนบ้าง อย่างไร ให้สนุกและมีความสมเหตุสมผล และข้าพเจ้าสามารถนำรายละเอียดเหล่านี้ไปปรับใช้ในบทภาพยนตร์

2.1.4 ศึกษาวิธีการเล่าเรื่องแบบตัดสลับเพื่อเป็นแนวทางในการเล่าเรื่อง

รับชมและอ่านบทวิเคราะห์ภาพยนตร์ที่มีวิธีการเล่าเรื่องแบบตัดสลับไปมา ไม่เรียงตามเหตุการณ์ ได้แก่

- ภาพยนตร์เรื่อง Babel โดย Alejandro González Iñárritu เป็นเรื่องเกี่ยวกับคน 3 กลุ่มที่พบเจอเหตุการณ์อยู่คนละฟากของประเทศ โดยเรื่องดำเนินไปเรื่อยๆ จนรู้ว่า คนทั้ง 3 กลุ่มนี้มีความสัมพันธ์เกี่ยวข้องกัน และเชื่อมโยงกันด้วยปืน1กระบอก ซึ่งมีวิธีการเล่าเรื่องแบบไม่เรียงตามเวลาจริง แต่ให้คนดูเข้าใจว่าเหตุการณ์ในเรื่องที่ทั้งคน 3 กลุ่มนี้เจอคือช่วงเวลาในเดียวกัน

- ภาพยนตร์เรื่อง โครตรักเอ็งเลย โดย พิง ลำพระเพลิง เป็นเรื่องเกี่ยวกับคู่สามีภรรยา ที่ทะเลาะแล้วเลิกลา โดยมีการเล่าเรื่องหลอกคนดูว่า เดี๋ยวสามีตาย เดี๋ยวภรรยาตาย เดี๋ยวลูกตาย ตัดสลับกันไปมา ซึ่งความเป็นจริงเป็นเพียงการเล่าเรื่องความรักระหว่างสามีภรรยาเพื่อเพิ่มอรรถรสให้มากกว่าเดิม

ซึ่งข้าพเจ้าได้นำกระบวนการเหล่านี้มาเป็นแนวทางในการเล่าเรื่อง ของภาพยนตร์เรื่องนี้ให้คนดูเข้าใจว่าพระเอกและนางเอกของเรื่องอยู่ในช่วงเวลาเดียวกันแต่ความจริงแล้วตลอดทั้งเรื่องคือการเล่าตัดสลับระหว่างเวลาปัจจุบันของนางเอกและเวลาอดีตที่เกิดขึ้นไปแล้วของพระเอก

2.1.5 ศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลเพื่อสร้างมิติตัวละครให้สมจริง

สภาวะของคนตาบอด

สำหรับประเด็นนี้ คงต้องทำความเข้าใจกันก่อนว่า คำว่า “คนตาบอด” นั้นก็มีระดับของความ “บอด” อยู่หลายระดับ ตั้งแต่ตาบอดข้างเดียว, มองเห็นเลือนราง, มองเห็นแค่แสง จนถึงตาบอดสนิท ซึ่งแน่นอนว่าในแต่ละระดับความ “บอด” ก็จะมีมุมมองและความเข้าใจต่อความมืดที่แตกต่างกันไป ในสองระดับแรก คือประเภทที่ตาบอดข้างเดียวกับมองเห็นเลือนรางนั้นผู้เขียนขออนุมานเองไปเลยว่าความเข้าใจเกี่ยวกับความมืดนั้นก็อยู่ในระดับเดียวกับคนสายตาปกติ เพราะพวกเขาสามารถเห็นภาพได้อยู่ และผลกระทบของแสงสว่างก็ส่งผลต่อการใช้ชีวิตไม่ต่างจากคนที่ใช้ตาในการดำเนินชีวิตทั่วๆ ไป ดังนั้นถ้าคนกลุ่มนี้จะกลัวหรือไม่กลัวความมืด ก็คงจะมีเหตุผลที่ไม่ต่างจากคนปกติแต่อย่างใด ส่วนอีกสองกลุ่มถัดมา คือพวกที่มองเห็นแค่แสงกับกลุ่มที่ตาบอดสนิทไปเลยนั้น สำหรับคนทั่วไปอาจจะจินตนาการได้ลำบากสักหน่อยว่าคนกลุ่มนี้จะกลัวความมืดกันไหม และถ้ากลัวจะกลัวได้อย่างไร? เมื่อลองวิเคราะห์ดูแล้วผู้เขียนคิดว่า ถ้าจะทำให้เข้าใจคนสองกลุ่ม

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หลังนี้ได้ดีขึ้น เราคงต้องแยกที่มาให้ลงลึกไปอีกหน่อย โดยการแยกว่าคนตาบอดในสองกลุ่มหลังนี้ตาบอดภายหลังหรือตาบอดตั้งแต่กำเนิด เพราะมันจะทำให้เราอธิบายได้ว่า พวกเขามีมุมมองต่อความมืดอย่างไรสำหรับคนที่ตาบอดตั้งแต่กำเนิด ไม่ว่าจะสนิทเลยหรือมองเห็นแค่แสง ผู้เขียนเชื่อว่าสำหรับคนกลุ่มนี้ความมืดนั้นไม่มีผลกระทบต่อความกลัวแต่อย่างใด เพราะพวกเขาซึ่งอาจเรียกได้ว่า "ผู้ที่อยู่ในโลกมืด" อยู่แล้วคงไม่ได้ใช้ชีวิตด้วยความกลัวตลอดเวลาไปได้หรอก ความมืดที่คนทั่วไปเข้าใจว่าพวกเขาเห็นอยู่ตลอดเวลานั้น มันก็แค่ส่วนหนึ่งของชีวิต แน่นอนล่ะ เมื่อพวกเขาไม่เคยสัมผัสกับแสงสว่างนี่จะมืดหรือสว่างมันก็ไม่ได้แตกต่างกัน แม้แต่กลุ่มที่ยังพอเห็นแสงก็ตาม ถ้าพวกเขาเห็นในระดับนี้มาตั้งแต่เกิดความต่างของความมืดกับความสว่างมันก็คงเป็นแค่ความวูบไหวที่แทบจะไม่มีความหมายอะไรก็เท่านั้น คงจะบอกไม่ได้ว่ามืดหรือสว่างอะไรดีกว่ากัน ดังนั้นถึงจะอยู่ในความมืดก็คงจะไม่ต่างจากการอยู่ในที่สว่างอะไร แต่อันนี้เราว่ากันถึงผลทางกายภาพตรงๆ นะครับไม่นับผลกระทบด้านจิตวิทยาที่อาจได้รับมาจากสภาพแวดล้อมอื่นๆ ที่อาจส่งผลได้เช่นกันถัดมาสำหรับกลุ่มที่ตาบอดภายหลัง อันนี้คงต้องระบุไปว่าตาบอดภายหลังที่มีความรับรู้เทียบเท่ากับคนสายตาปกติแล้วอะนะครับ คือรู้จักภาพ สี แสง เหมือนคนปกติแล้ว ถ้าเป็นคนที่ตาบอดตอนยังเด็กมากๆ สักขวบสองขวบอันนี้ก็คงมีความเข้าใจที่ต่างออกไปอีกแบบ ความกลัวความมืดของคนกลุ่มหลังนี้จะได้รับผลกระทบทางจิตวิทยามาค่อนข้างสูง เนื่องจากพวกเขาเคยรับรู้ถึงความแตกต่างของความมืดกับความสว่างแบบเดียวกับคนปกติมาแล้วนั่นเอง ดังนั้นถึงภายหลังจะไม่สามารถมองเห็นได้เหมือนเดิม แต่ความรับรู้ที่เคยรู้อยู่แล้ว ก็ยังตามมาส่งผลได้อยู่ดี โดยความรุนแรงอาจแปลผันไปตามกาลเวลาได้ เช่นเมื่อมองไม่เห็นไปนานๆ ก็อาจจะชินกับความมืด จากที่เคยกลัวก็อาจไม่กลัวได้[3]

การกำกับคนตาบอด

ฉะนั้นเมื่อเข้าใจความ "ตาบอด" ว่าเป็นเพียงการขาดประสาทสัมผัสไปอย่างหนึ่ง ข้าพเจ้าเชื่อว่าคำถามอื่นๆ ที่อาจมีตามมา ก็น่าจะสามารถทำความเข้าใจและหาคำตอบได้ง่ายยิ่งขึ้นกันแล้ว "ความกลัว" ในรูปแบบอื่นๆ เช่น ความกังวล, ความไม่รู้, ความเครียด, ความประหม่า ฯ คนตาบอดก็สามารถมีได้เช่นเดียวกับคนปกตินั่นแหละเชื่อว่าคงต้องมีคนตั้งคำถามว่า "แล้วมีความกลัวด้านไหนไหม ที่คนตาบอดจะมีมากกว่าคนปกติ" คำถามนี้ข้าพเจ้าคิดว่า คงจะเป็น "ความไม่รู้" นั่นแหละที่คนตาบอดจะมีได้มากกว่าคนปกติสักหน่อย เพราะหลายอย่างเพียงแค่คุณมองไป คุณก็เห็นแล้วว่ามันคืออะไร มันมีอะไร แต่สำหรับคนตาบอด การฟังหรือการสัมผัสมันไม่สามารถตอบสนองต่อความไม่รู้ได้อย่างนั้น เราจำเป็นต้องไปเผชิญกับสิ่งๆ นั้น จริงๆ ถึงจะรู้ได้ว่ามันคืออะไรการดำเนินชีวิตประจำวันของคนตาบอดส่วนมากแล้วก็ต้องใช้ความเคยชินเป็นปัจจัยหลัก เช่น ความเคยชินกับสถานที่ ความเคยชินกับระยะทาง เป็นต้น แต่ส่วนมากแล้วความกลัวในทำนองนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คนตาบอดเองก็ต้องฝึกให้คุ้นเคยกับมันให้ได้ ไม่ว่าจะเป็นการเดินทาง ขึ้นรถลงเรือ การใช้ชีวิตประจำวันต่างๆ ทำกับข้าว กินข้าว ซักผ้า ถูบ้าน โดยที่เราอาจจะทำมันไม่ได้ดีหรือสะดวกเท่ากับคนปกติ แต่ก็ต้องฝึก ในตอนแรกๆ ก็อาจกลัว เหมือนเราหัดว่ายน้ำหรือขี่จักรยานครั้งแรก เชื่อว่าหลายคนก็รู้สึกกลัวๆ อยู่บ้าง แต่เมื่อฝึกจนทำได้ จนคุ้นเคย มันก็จะกลายเป็นเรื่องธรรมดาในชีวิตไป[4]

2.1.6 ความผิดปกติของความเครียดเฉียบพลัน (Acute Stress Disorder)

มีอาการวิตกกังวล แยกตัวและอาการอื่นซึ่งเกิดขึ้นในช่วง 1 เดือนหลังจากได้รับประสบอุบัติเหตุ คนไข้ต้องมีอาการอย่างน้อย 3 อาการขึ้นไป เช่น มึนงง เย็นชา แยกตัว ไร้อารมณ์ สิ้นหวัง หรือหวาดกลัว ระยะเวลาการเป็นน้อยสุด 2 วัน และมากสุด 4 อาทิตย์[5]

Acute Stress Disorder ผู้ป่วยอาจมีอาการร่วมด้วย เช่น มีอารมณ์ลดลงคือไม่สนุกสนานหรือมีความสุขในการทำกิจกรรมเหมือนเดิม มองโลกแบบไม่ใช่ความเป็นจริง เหมือนฝันหรือมีความยากลำบากในชีวิต เห็นภาพ คิด ฝัน ภาพหลอน ประกฏภาพเหตุการณ์แว้บเข้ามา หรือความรู้สึกเหมือนอยู่ในเหตุการณ์นั้นอีกครั้ง หรือรู้สึกทุกข์ทรมานกับการที่ต้องเห็นภาพเหตุการณ์สะเทือนขวัญนั้นอยู่ตลอด มีรายงานว่าเหตุการณ์มักเกี่ยวกับอุบัติเหตุทางรถยนตร์ กลุ่มนี้อาจพัฒนาเป็นโรค PTSD (ความเครียดหลังเหตุการณ์สะเทือนขวัญ)[6]

2.2 วิเคราะห์ข้อมูลและการนำไปใช้

2.2.1 ศึกษาเกี่ยวกับโลกคู่ขนานและโทรจิตเพื่อนำมาพัฒนาบทภาพยนตร์

โลกคู่ขนาน แนวคิดของเรื่องโลกคู่นานนั้นเป็นแนวคิดที่มีหลายทฤษฎีและค่อนข้างซับซ้อนในเชิงของฟิสิกส์ ซึ่งข้าพเจ้านำแนวคิดโลกคู่ขนานของ Quantum Parallel Universe แนวคิดของ Everett นี้ที่พูดถึงเรื่อง โลกคู่ขนานในแง่ที่มีหลายๆโลกซ้อนทับกัน แต่อาจจะอยู่ในสถานะที่ต่างกัน ข้าพเจ้านำมาตีความให้ในแง่ของบทภาพยนตร์ว่ามันคือ “อดีตและปัจจุบัน” เป็นโลกคู่ขนานที่ทับซ้อนกัน โดยเชื่อมโลกทั้งสองเข้าด้วยกันด้วย “โทรจิต” ผ่านตัวละครพี่น้อง2คนที่มีความผูกพันธ์กัน ซึ่งทำให้เรื่องดำเนินต่อไปได้ว่า เมื่อน้องสาวรู้ว่าตัวเองกำลังคุยกับพี่ชายตัวเองในอดีตช่วงก่อนที่จะเกิดอุบัติเหตุขึ้น ทำให้เกิดแรงผลักดันทำให้น้องสาวอยากจะเปลี่ยนแปลงอดีตไม่ให้เกิดเหตุการณ์นี้ขึ้น เผื่อว่าถ้าอดีตเปลี่ยนแปลงไป ตัวเธอในตอนนี้อาจจะยังมองเห็นอยู่เหมือนเดิมและครอบครัวก็อยู่พร้อมหน้ากันอย่างมีความสุข แต่ทว่า ข้าพเจ้าได้หยิบแนวคิดของนักวิทยาศาสตร์ของสารคดีเรื่อง "การเดินทางข้ามเวลา" มาคิดต่อ ที่ว่าเวลาเคลื่อนไปข้างหน้าเสมอ ไม่มีเวลาไหนที่ไหลย้อนกลับ แม้น้องสาวจะติดต่ออดีตได้ แก้ไขอดีตได้ แต่มันจะไม่เกิดผลกระทบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ใดๆกับปัจจุบัน แต่มันจะไปเกิดขึ้นกับห้วงเวลาอีกมิติหนึ่งที่เราเรียกว่า "จักรวาลคู่ขนาน" ของพี่ชายที่คุยด้วยนั่นเอง คล้ายๆกับทฤษฎีของ Quantum Parallel Universe ว่าโลกคู่ขนานจะสิ้นสุดลงเมื่อ มีการเลือกทางใดทางหนึ่งของความน่าจะเป็นนั้น ซึ่งหลังจากที่มีการเลือกเกิดขึ้นแล้ว เอกภพคู่ขนานทั้งสองจะไม่สัมพันธ์กันอีกเลย เมื่อนำแนวคิดนี้มาใช้จึงทำให้ปัจจุบันของน้องสาวไม่ได้เปลี่ยนแปลงอะไรและการโทรจิตกับพี่ชายก็สิ้นสุดลงหลังจากกลับมามองเห็นอีกครั้ง

2.2.2 โทรจิต เป็นรูปแบบการสัมผัสรับรู้หนึ่งที่เกินกว่ามนุษย์จะมีในสัมผัสทั้ง 5 ซึ่งในแนวคิดทั้งหลายไม่ใช่ว่าอยู่ดีๆจะเกิดมีขึ้นมาได้ การสัมผัสรับรู้นี้เป็นสัมผัสพิเศษ บางแนวคิดกล่าวว่า เป็นการฝึกจิตสมาธิ เพื่อให้มีการรับรู้สัมผัสพิเศษนี้ บางแนวคิดก็กล่าวว่า สัมผัสพิเศษที่รับรู้ถึงกันมักจะเกิดขึ้นในพี่น้องที่เป็นฝาแฝด ข้าพเจ้าคิดว่าสัมผัสพิเศษเหล่านี้มีที่มาที่ไปและมีเหตุมีผลเพื่อการใดไม่ก็การหนึ่งเสมอ จึงหยิบแนวคิดของการโทรจิตนี้มาเป็นตัวเชื่อมของการพูดคุยระหว่างสองโลกคู่ขนาน ซึ่งเกิดด้วยสภาพร่างกายของตัวละครที่ไม่สมบูรณ์และต่างฝ่ายต้องมีความสัมพันธ์ที่ลึกซึกหรือผูกพันธ์ต่อกัน จึงทำให้เกิดตัวละครทั้งน้ำและพี่ชายสามารถคุยโทรจิตได้ขึ้นมา

2.2.3 การศึกษาค้นคว้าเพื่อสร้างมิติตัวละคร

สภาวะคนของตาบอด

เมื่อมีโลกคู่ขนานและการโทรจิตเข้ามา ข้าพเจ้าจึงสร้างเงื่อนไขให้ตัวละครหลักที่ดำเนินเรื่อง ที่มีชื่อว่า “น้ำ” เป็น “คนตาบอด” ที่สูญเสียประสาทการรับรู้ไป1อย่างก็คือการมองเห็นโดยธรรมชาติของคนพิการนั้น เมื่อสูญเสียสิ่งใดไป ก็ต้องดึงความสามารถในด้านที่เหลืออยู่ออกมาใช้ทดแทน เช่น คนตาบอด เมื่อเขาสูญเสียการมองเห็น ในทางกลับกัน เขาจะใช้ชีวิตด้วยกายสัมผัสและใช้ประสาทด้านการได้ยินเพิ่มขึ้นเพื่อให้เขาได้ดำเนินชีวิตต่อไป เรามักได้ยินคนตาบอดร้องเพลงเพราะๆ สิ่งนั้นอาจจะเป็นเสมือนสิ่งที่ทดแทนการมองเห็นของเขาก็เป็นได้ แต่อันที่จริงแล้วเพียงเพราะแค่เขาไม่สามารถมองเห็น เขาจึงใส่ใจกับเสียงและการได้ยินที่เขายังมีประสาทในการรับรู้เหลืออยู่ เหมือนกับเวลาเราลองหลับตาลง มองไม่เห็นอะไร ไม่ได้ใช้สัมผัสด้านการมองเห็น เราจะใส่ใจยินเสียงรอบๆตัวเรามากขึ้น มีนักติวเตอร์บอกว่า เวลาเราอยากจดจำคำศัพท์หรือฟังสำเนียงต่างภาษาให้ออก เราต้องใช้สมาธิ หลับตาแล้วเพ่งสมาธิไปที่การฟังอย่างเดียว มันจะเพิ่มสมาธิให้เราจดจำและเข้าใจได้ง่ายยิ่งขึ้น จึงเป็นเหตุที่ข้าพเจ้านำมาใช้ในการสร้างตัวละคร “น้ำ” ให้ต้องตาบอดจึงเป็นที่มาของการได้ยินเสียงจาก “อดีต”

การกำกับคนตาบอด

อย่างที่กล่าวมาข้างต้น คนตาบอดมี 2 ประเภทคือ บอดตั้งแต่กำเนิด กับเพิ่งบอดเพราะอุบัติเหตุ ซึ่งตัวเอกนี้เป็นประเภทที่เพิ่งบอดเพราะอุบัติเหตุ จึงทำให้ยังมีความจำภาพที่เคยเห็นในช่วงที่ตายังไม่เป็นอะไรอยู่ได้ ข้าพเจ้าจึงนำจุดนี้มาปรับใช้ตอนเข้าสู่ฉากตอนโทรจิต ให้ดูเป็นอีก

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มิติหนึ่งแต่ความจริงแล้วเป็นเพียงภาพจำในหัวในตอนที่ตัวเอกยังมองเห็น คือจะมีสิ่งของวางอยู่ที่เดิมตามในความทรงจำ และกิริยาตอนนั้นจะเหมือนคนมองเห็นปรกติ ส่วนนอกเหนือจากฉากนั้น เมื่อคนเราตาบอด จะใช้ประสาทสัมผัสที่เหลือทดแทน เช่น การสัมผัส เวลาเดินจะใช้มือสัมผัสบริเวณรอบตัวในการนำทาง หรือการได้ยิน จะใช้หูในการกำหนดทิศทางของสิ่งต่างๆแทนสายตา

สภาวะความผิดปกติของความเครียดเฉียบพลัน (Acute Stress Disorder) สภา

ในขณะนั้นน้ำ ยังสูญเสียครอบครัวไปอีกด้วยอุบัติเหตุ จึงต้องมีสภาวะของโรคเครียดตามมา เหมือนคนที่เพิ่งเจอเหตุร้ายสะเทือนจิตใจมาซึ่งแน่นอนว่าจะไม่เหมือนคนปกติสุขทั่วไป จึงนำเรื่องสภาวะความผิดปกติของความเครียดเฉียบพลัน (Acute Stress Disorder) ทำให้ “น้ำ” มีกิริยาค่อข้างต่อต้าน น้า เพราะน้ำมักโทษว่าน้าเป็นตัวละครที่คอยตอกย้ำความตาบอดของเธอ ทั้งที่น้าไม่ได้ผิดอะไรเลย แต่อาการเครียดนี้ก็คือโรคจิตอ่อนๆชนิดหนึ่งที่ต้องการใครสักคนเพื่อมารับผิดกับเหตุการที่เกิดขึ้นทั้งหมด น้ำจึงไม่พอใจกับบุคคลที่อยู่ใกล้เธอที่สุดโดยที่ไม่รู้ตัว ทั้งนี้ทั้งนั้นเงื่อนไขที่ข้าพเจ้าสร้างมาให้เริ่มเรื่องราว มันจึงต้องมีข้อจำกัดของมันว่าเมื่อตัวละครเอกมองเห็นความสามารถในการโทรจิตนี้ก็จะหายไป เป็นการจบโดยมีทั้งเงื่อนไขและข้อแลกเปลี่ยนที่ล็อคให้ไปออกนอกเส้นทางของภาพยนตร์ที่ควรจะเป็น อยู่ในกรอบที่วางไว้

2.2.4 การศึกษาภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับโลกคู่ขนาน

ภาพยนตร์ที่ข้าพเจ้านำมาศึกษานั้นมีการเล่าเรื่องและบริบทที่แตกต่างกันไป (จากเรื่องฝันโครตๆ กับ Be with you) ทำให้ข้าพเจ้านั้นได้เห็นมุมมองของการเล่าเรื่อง ซึ่งแต่ละเรื่องนั้นจะมีประเด็นและข้อจำกัดของการย้อนเวลาของมึง เช่น be with you นั้น ก็ต้องมีข้อจำกัดระยะเวลาที่ข้ามเวลาไปที่อนาคต สุดท้ายตัวเอกก็ต้องเลือกกลับมาทำปัจจุบันให้ดีเพื่อที่จะได้อนาคตนั้นเป็นจริง ข้าพเจ้าจึงได้กำหนดเงื่อนไข เข้าไปในภาพยนตร์ให้การดำเนินเรื่องนี้มีระยเวลาของมัน คือ ตัวเอกสามารถคุยโทรจิตนี้ได้เพราะตนตาบอด แต่เมื่อตนนั้นกลับมามองเห็น ความสามารถนี้ก็หายไป

2.2.5 การศึกษาวิธีการการเล่าเรื่องแบบตัดสลับเพื่อเป็นแนวทางในการเล่าเรื่อง

จากภาพยตร์เรื่อง Babel โดย Alejandro González Iñárritu หรือ เรื่องของโคตรรักเอ็ง โดย พิง ลำพระเพลิงนั้น มีการตัดต่อและการเล่าเรื่องเหมือนว่าเหตุการณ์สองฝ่ายนั้นเกิดขึ้นคนละช่วงเวลากันแต่อันที่จริงแล้วเหตุการณ์ทุกอย่างเกิดขึ้นในเวลาเดียวกัน ทำให้ข้าพเจ้านำแนวคิดนี้ มาปรับใช้กับบทภาพยนตร์ของข้าพเจ้า โดยภาพยนตร์จะเล่าเรื่องเหมือนว่าทั้งสองอยู่ในเวลาเดียวกันแต่คนละสถานที่เท่านั้น แต่ในความเป็นจริงคือ ทั้งสองอยู่ในสถานที่เดียวกันแต่คนละเวลา(อดีตกับปัจจุบัน) และเหตุการณ์จะซ้อนทับไปแบบนี้และสิ้นสุดลงพอดีกับที่น้องสาวผ่าตัดกลับมามองเห็นพอดีกับที่ตัวครอบครัวเธอและพี่ชายประสบอุบัติเหตุพอดี

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เชิงอรรถท้ายบทที่ 2

[1]ดร. อรรถกฤต ฉัตรภูติ. เอกภพคู่ขนาน[ออนไลน์], สืบค้น 9 ธันวาคม 2557.เข้าถึงได้จาก http://www.vcharkarn.com/varticle/313

[2]มหาวิทยาลัยนเรศวร,คณะครุศาสตร์. การรับรู้[ออนไลน์], สืบค้น 9 ธันวาคม 2557. เข้าถึงได้จากhttp://student.nu.ac.th/50410366/wbi/Perception6.html#

[3] วิรุท โฟล์ว. คนตาบอดกับความกลัว[ออนไลน์], สืบค้น 9 ธันวาคม 2557.เข้าถึงได้จาก http://www.vcharkarn.com/varticle/313

[4]สัมภาษณ์ จิงศวัต ศิริคุณโชต, นักศึกษาแพทศาสตร์ชั้นปีที่6, 30 พฤศจิกายน 2557.

[5]สัมภาษณ์ จันจิรา แดงสี, นักศึกษาด้านจิตวิทยาชั้นปีที่4, 23 พฤศจิกายน 2557.

[6]จิราภรณ์ ตั้งกิตติราภรณ์. (2556). **จิตวิทยาทั่วไป**. หน้า 101.

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 3

บทภาพยนตร์

3.1 ข้อมูลเกี่ยวกับภาพยนตร์

3.1.1 ประเด็น (Theme)

การย้อนเวลาเพื่อไปแก้ไขอดีต

3.1.2 พล็อต (Plot)

หญิงสาวตาบอดคุยโทรศัพท์กับชายหนุ่มผู้เป็นใบ้ผ่านทางโทรศัพท์บ้านที่เสียแล้ว จนหญิงสาวมารู้ในภายหลังว่าชายหนุ่มคนนี้คือพี่ชายของเธอก่อนที่จะเกิดอุบัติเหตุเสียชีวิต

3.1.3 โครงเรื่องย่อ (Synopsis)

น้ำ หญิงสาวตาบอดคนหนึ่งได้รับสายโทรัพท์บ้านปริศนาจากชายหนุ่มใบ้ ทั้งที่โทรศัพท์นั้นเสียแล้ว ทั้งสองได้คุยให้กำลังใจซึ่งกันและกันเรื่อยมาจนกระทั่งน้ำสามารถกลับมามองเห็นได้อีกครั้ง ทำให้เธอค้นพบความจริงว่า ชายใบ้คนนี้ก็คือพี่ชายของเธอก่อนที่จะเสียชีวิตเพราะอุบัติเหตุ เธอจึงพยายามหยุดยั้งอุบัติเหตุนั้นเพราะเธอและพี่ชายจากกันด้วยที่ยังผิดใจกันแต่เธอก็ทำไม่สำเร็จ แต่การติดต่อกันครั้งนี้ก็ทำให้เธอและพี่ชายได้ปรับความเข้าใจกัน

3.1.4 โครงเรื่องขยาย (Treatment)

Sequence 1

- น้ำมักไม่พอใจที่น้าของเธอมักจะให้เธอไปเรียนรู้อักษรเบล์ลหรือการเรียนเดินไม้เท้าสำหรับคนตาบอด
- น้ำสะดุ้งตื่นจากฝันร้ายตอนที่ครอบครัวประสบอุบัติเหตุ ก่อนจะได้รับโทรศัพท์บ้าน(ที่มาน้ำมารู้ในภายหลังว่ามันเสียแล้ว)จากชายหนุ่มผู้เป็นใบ้ เขาบอกกับน้ำว่าเขาเขียนลงสมุดบันทึกแล้วมีเสียงของน้ำตอบกลับมา
- น้ำเริ่มสับสันกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เธอไม่เชื่อว่าโทรศัพท์นี้เสียแล้ว จึงลองกดโทรออกดู ปรากฏว่าก็ติด เธอสุ่มเบอร์ไปเรื่อยๆ กระทั่งลองสุ่มเบอร์บ้านของเธอ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เองแต่เป็นอีกเครื่องหนึ่ง กลับติด ปลายสายเป็นเสียงหญิงสาวตอบกลับมา และยืนยันว่า น้ำไม่ได้คิดไปเองสำหรับเรื่องทั้งหมด

Sequence 2

- น้ำและชายหนุ่มเริ่มพูดคุยกันผ่านทางโทรศัพท์บ้านที่เสียแล้ว ทั้งสองให้กำลังใจซึ่งกันและกัน

- น้ำมักไม่พอใจที่น้าเข้ามาดูแล น้ำรู้สึกว่าน้าจุ้นจ้านเกินไป แต่หญิงสาวก็ได้ตักเตือนน้ำว่าเธอทำไม่ถูกต้อง น้ำจึงเริ่มเปิดใจกับน้าของเธอ

- น้ำได้รับการผ่าตัดกลับมามองเห็นอีกครั้ง

- น้ำเพิ่งรู้จากหญิงสาวว่า เวลาของเธอ ชายหนุ่มและหญิงสาว อยู่กันคนละช่วงเวลา

- น้ำเริ่มรู้สึกถึงความผิดปกติบางอย่างของการมีตัวตนของชายหนุ่มใบ้

Sequence 3

- น้ำพบสมุดบันทึกเล่มหนึ่งในห้องของพี่ชายที่เสียไปแล้ว ทำให้เธอรู้ว่า ชายหนุ่มใบ้ที่เธอคุยด้วยตลอดมาก็คือพี่ชายของเธอนั่นเอง แต่เป็นพี่ชายในช่วงเวลาก่อนที่จะเสียชีวิต เธอจึงพยายามยับยั้งเหตุการณ์อุบัติเหตุนั้นหพี่ชายและครอบครัวรอดชีวิต เพราะเธอและพี่ชายจากกันโดยที่ยังไม่เข้าใจกัน สุดท้ายน้ำก็ทำไม่สำเร็จ แต่เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้เธอได้ปรับความเข้าใจกับพี่ชาย

Sequence 4

- บีตื่นขึ้นมาพบว่าครอบครัวของตนรอดพ้นจากอุบัติเหตุ แต่ทว่าบีกลับเห็นตัวเองอีกคนอยู่กับครอบครัวด้วย

- น้ำตื่นมาพบว่าครอบครัวและพี่ชายยังมีชีวิตอยู่ เธอดีใจมากที่ครอบครัวยังอยู่พร้อมหน้า แต่ทว่าเธอกลับเห็นตัวเธออีกคนอยู่ในนั้นด้วย เธอเริ่มเปิดหัวและทุกอย่างก็มืดลง

- น้ำตื่นขึ้นมาอีกครั้ง พบเพียงน้าที่ยังอยู่ดูแลเธอ เธอจึงรู้สึกผิดที่ทำไม่ดีกับน้ามาโดยตลอด

- น้ำยอมรับกับอดีตที่เธอไม่สามารเปลี่ยนแปลงได้ และเดินต่อไปอย่างเข้มแข็ง เพราะอย่างน้อยเธอก็ได้ปรับความเข้าใจกับพี่ชายแล้ว และเธอก็ไม่ได้คุยโทรศัพท์กับพี่ชายหรือหญิงสาวอีกเลย

- หลายปีผ่านไป น้ำโตขึ้น เธอได้รับโทรศัพท์ปริศนาอีกครั้ง ปลายสายคือเสียงของเธอเองเมื่อหลายปีก่อน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

3.2 บทภาพยนตร์

จากการทำโครงร่างขยายสามารถทำให้นำมาเริ่มพัฒนาสู่บทภาพยนตร์ได้ ซึ่งในก่อนที่จะมีการถ่ายทำจะนำมาพัฒนาอีกหลายร่างแล้วแต่ความเหมาะสม จนกว่าจะเข้าสู่การถ่ายทำ ทั้งนี้ในการถ่ายทำอาจทำให้มีการเปลี่ยนแปลงลดหรือเพิ่มเติมเนื้อหาตามความเหมาะสม

บทภายนตร์ (Screenplay) เรื่อง โทรสลับ สับมิติ

ฉากที่ 1 ได้ยินสียง ภายใน /ห้องนั่งเล่น /ตอนเย็น

พระอาทิตย์สาดแสงเอียงสีส้มคล้อยต่ำ ใกล้จะลาลับไปทั่วหมู่บ้านจัดสรรที่เงียบสงัดแห่งหนึ่ง ไม่ค่อยมีคนพลุกพล่นมากนัก แทบจะเงียบสงัดในยามโพล้เพล้นี้ มีเพียงเสียงโทรทัศน์ที่ดังแว่วออกมาจากบ้านหลังหนึ่ง

โทรทัศน์เปิดสารคดีวิทยาศาสตร์ทิ้งไว้(สารคดีว่าด้วยเรื่องโลกคู่ขนาน) น้ำนั่งอยู่หน้าทีวีหลังพิงพนักเอน ทว่าสีหน้าเรียบเฉย ตาของน้ำไปได้จับจ้องไปในทีวีแต่อย่างใด น้าสาวยืนเก็บผ้าที่ราวตากผ้าอยู่ที่ระเบียงห้อง

(Insert นาฬิกาบอกเวลา 17.00 น.)

เสียงแว่วโทรศัพท์บ้านดังขึ้น น้ำหันหน้าตามเสียงเล็กน้อย น้าสาวยังคงเก็บของไม่ได้สนใจอะไร เสียงโทรศัพท์บ้านยังคงดังต่อเนื่องเรื่อยๆ น้ำทำสีหน้าฉงนเล็กน้อย

น้ำ

น้าคะ เสียงโทรศัพท์

น้าสาว

แปปนะ น้ำ

น้าสาวชะเง้อหน้ามาทางน้ำเล็กน้อย เธอกำลังวุ่นตากผ้าอยู่ ก่อนจะรีบล้างมือแล้วเช็ดที่ผ้าเช็ดมือแบบลวกๆ เสียงโทรศัพท์ยังคงดังต่อไป น้ำเริ่มขยับตัว เธอไม่แน่ใจว่าใช่โทรศัพท์บ้านหรือเปล่า เสียงมันดูไกลไปหน่อย ทั้งที่โทรศัพท์บ้านก็ตั้งไม่ไกลจากเธอ

น้าสาว

ว่าไงน้ำ

น้าสาวเดินมา เธอถูมือชื้นๆ แล้วรีบเดินมาตามเสียงเรียก เสียงโทรศัพท์หยุดลงพอดี

น้ำ

โทรศัพท์ค่ะ มีคนโทรม โทรศัพท์บ้าน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำ

โทรศัพท์ ?

น้าสาวเดินไปที่โทรศัพท์บ้าน ตั้งอยู่ไม่ไกลน้ำ

น้ำ

น้าไม่ได้ยินอะไรเลยนะ

น้ำขมวดคิ้วเล็กน้อย เธอได้ยินว่ามีเสียงโทรศัพท์ดังจริงๆ

น้ำ

เอ้อ โทรศัพท์เครื่องข้างบนก็เสียด้วย ไว้เดี๋ยวน้าเช็คให้นะ ว่าทำไม

น้าสาวพูดเหมือนนึกขึ้นได้ น้ำไม่ได้ใส่ใจอะไรต่อ น้าสาวนั่งลงที่ข้างน้ำก่อนจะมองน้ำสักพัก เหมือนจะดูท่าทีของน้ำ น้าสาวเลื่อนสายตาไปที่ใบโบรชัวร์กระดาษ ที่วางอยู่บนโต๊ะ น้าสาวมองใบโบรชัวร์และแผ่นเอกสารต่างๆด้วยสีหน้าลำบากใจ

น้ำ

วันนี้น้าไปหาคุณหมอมาใช่ไหมคะ

น้ำถามขึ้นมาเมื่อรู้สึกว่าน้านั่งลงข้างๆ สายตาของน้ำเลื่อนลอย น้าสาวกลืนน้ำลายเล็กน้อย เธอมีสีหน้าลำบากใจกว่าเดิม

น้าสาว

น้ำ คือ วันนี้น้าได้พวกเอกสารเรียนอักษรเบล์ลมา

น้าคิดว่ามัน...

น้ำ

น้ำเคยพูดแล้วใช่ไหมคะ ว่าน้ำไม่ไป

น้าอย่าทำเหมือนว่าน้ำจะกลับมามองเห็นไม่ได้อีก

น้ำขึ้นเสียงเล็กน้อย น้าสาวหน้าเสียอย่างเห็นได้ชัด

น้าสาว

น้าไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น น้าแค่..

น้าสาวพยายามอธิบาย

น้ำ

น้ำขึ้นไปข้างบนก่อนนะ

น้ำตัดบทก่อนจะค่อยๆพยุงตัวเองออกไป ทิ้งน้าสาวให้นั่งรู้สึกแย่อยู่ตรงนั้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉากที่ 2 สายปริศนา ภายใน /ห้องนอนน้ำ/ตอนเย็น

น้ำกำลังนั่งอยู่บนรถเก๋ง ด้านหน้ามีพ่อกับแม่นั่งอยู่ เธอนั่งอยู่ด้านหลังทางเบาะขวา น้ำมองออกไปนอกหน้าต่างเพื่อดูวิวข้างทาง ทันใดนั้น พ่อบีบแตรรถดังลั่นพร้อมหักพวงมาลัยอย่างรวดเร็ว รถเสียหลักพุ่งลงข้างทาง น้ำเสียการทรงตัวพุ่งตัวไปกระแทกด้านข้างอย่างรุนแรงก่อนทุกอย่างจะมืดสนิท น้ำลุกพรวดขึ้นมาจากเตียงด้วยสีหน้าตื่นตระหนกกับภาพความฝันที่เห็นเมื่อครู่นี้ ทว่าตอนนี้กลายเป็นภาพที่มืดสนิท เธอยกมือขึ้นมาสัมผัสจับบริเวณดวงตาอย่างหวาดกลัวพลางหายใจแรง น้ำพยายามสงบสติด้วยสายตาที่เลื่อนลอย ทุกอย่างต่างความฝันเมื่อกี้โดยสิ้นเชิง เธอมองเห็นเพียงความมืด น้ำค่อยๆพิงพนักเตียงพลางหายใจทอดยาว นาฬิกาตั้งโต๊ะข้างเตียงบอกเวลา 17.00 น.

เสียงโทรศัพท์บ้านดังขึ้น น้ำหันหน้ามองตามเสียง ไม่มีใครไปรับ เสียงโทรศัพท์ยังคงดังต่อเนื่องต่อไป น้ำทนอยู่เฉยๆไม่ได้จึงค่อยพยุงตัวลุกไปที่โทรศัพท์ โดยอาศัยความทรงจำของที่ผ่านมาว่ามันวางอยู่ตำแหน่งไหน เธอเปิดประตูห้องออกมา โทรศัพท์วางอยู่ไม่ไกลเท่าไหร่ เธอค่อยๆยื่นมือออกไปจับโทรศัพท์อย่างนึกสงสัย พอเธอยกหูโทรศัพท์ขึ้น ทุกอย่างก็เงียบลง น้ำเอาโทรศัพท์ขึ้นมาแนบหูอย่างแปลกใจ(เข้าโทรจิต)

น้ำ

(สงสัย)

ฮาโหล สวัสดีค่ะ

ชายหนุ่ม

คุณ... ได้ยินผม ?

น้ำ

ค่ะ ว่าไงคะ

ชายหนุ่ม

(ตื่นเต้น ดีใจ)

ได้ยินผมจริงๆเหรอครับ

น้ำ

อ่า..ค่ะ... มีอะไรรึเปล่าคะ

น้ำเริ่มทำน้ำเสียงไม่แน่ใจ เธอขมวดคิ้วเล็กน้อย ไม่เข้าใจจุดประสงค์ของเจ้าของเสียงปลายสายที่โทรเข้ามา

ชายหนุ่ม

คือ.. ผม กำลังเขียนสมุดบันทึก ไม่คิดว่าจะมีเสียงคนตอบกลับมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชายหนุ่มรีบเขียนลงสมุดอย่างตื่นเต้น น้ำทำหน้างุนงงกว่าเดิม

ชายหนุ่ม

คุณ... เขียนสมุด..

น้ำ

เปล่าค่ะ เราก็แค่รับสาย..โทรศัพท์

น้ำเว้นวรรค เธอสับสนว่าตัวเองเป็นบ้าหรือไม่ชายหนุ่มก็กำลังล้อเล่น

ชายหนุ่ม

โทรศัพท์ ? โทรศัพท์มือถือเหรอครับ

เขาหยุดปากกาในมือที่กำลังเขียนอะไรบางอย่าง น้ำกำโทรศัพท์แน่น พลางตอบกลับอย่างไม่เชื่อตัวเอง

น้ำ

เปล่า.. โทรศัพท์บ้าน

ชายหนุ่มค่อยๆรีบตวัดปากกาในมือเขียนลงสมุดอย่างรวดเร็วอีกครั้ง

ชายหนุ่ม

ไม่น่าเชื่อ... ผมแค่เขียนข้อความลงในกระดาษ

จะมีเสียงผู้หญิงตอบกลับมาได้ยังไง

น้ำขมวดคิ้วงุนงงกับสิ่งที่ชายคนนี้พูด

น้ำ

(งุนงง)

เอ่อ...

น้าสาว

น้ำ!

(กลับสู่ฉากปกติ) น้ำตกใจรีบลดโทรศัพท์ลง เธอได้ยินเสียงน้าสาวค่อยๆใกล้เข้ามา

น้าสาวถือตระกร้าผ้าเต็ม 2 มือ น้ามองที่น้ำอย่างสงสัย ก่อนจะมองที่โทรศัพท์ที่เสียแล้วในมือน้ำ

น้าสาว

มีไรรึเปล่า ... โทรศัพท์มันพังแล้วน่ะ มีธุระติดต่ออะไรทางโทรศัพท์เหรอ?

น้าพยายามอธิบายเพราะรู้ว่าน้ำมองไม่เห็น น้ำพยักหน้าเบาๆอย่างเลื่อนลอย เธอกำลับทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้น

น้ำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อ๋อ เปล่าๆค่ะ

น้ำส่ายหน้าเล็กน้อย น้าสาวมองหลานด้วยสีหน้าเป็นห่วง น้ำทำสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะเดินหันหลังกลับไปที่ห้อง น้ำพยายามช่วยตัวเองให้เดินขึ้นห้องไป ยืนมองน้ำด้วยสีหน้าเป็นห่วง

ฉากที่ 3 โทรออก ภายใน /ห้องนั่งเล่น/ เย็น

น้ำเดินขึ้นมาจากบันได กำลังจะขึ้นห้องตัวเอง เธอชะงักเล็กน้อยก่อนจะถอยแล้วหันไปที่โทรศัพท์ เธอมองโทรศัพท์อยู่ครู่หนึ่ง

(เข้าโทรจิต) เธอจ้องอยู่นานก่อนจะลองยกโทรศัพท์ขึ้นมาแนบหู ..ไร้เสียงสัญญาน น้ำลองแนบอีกครั้ง ไม่มีเสียงตอบรับเช่นเคย เธอจึงใช้นิ้วคลำไปที่ปุ่มโทรศัพท์ลองกดหมายเลข 10 ปุ่ม ไม่มีเสียงอะไรเกิดขึ้น เธอลองเปลี่ยนเป็นเบอร์ฉุกเฉิน 3 หลักไม่มีอะไรเกิดขึ้นเช่นเดิม บนโทรศัพท์บ้านมีหมายเลขเบอร์ของที่บ้านแปะอยู่ เธอจ้องเล็กน้อยก่อนจะกดตาม ปรากฏว่ามีเสียงซ่าดังขึ้นมาเบาๆ ก่อนจะมีเสียงสัญญานตอบรับ ตรู้ดด เธอตกใจเล็กน้อยพลางเอาโทรศัพท์แนบที่หูให้แน่นขึ้น

หญิงสาว

ค่ะ ฮาโหล ....

ปลายสายเป็นเสียงหญิงสาวดูมีอายุตอบกลับมา น้ำรีบตอบกลับอย่างตื่นเต้นปนวิตกเล็กน้อย เธอไม่รู้จะเริ่มต้นอย่างไรดี

น้ำ

เอ่อ คือว่า ขอโทษนะคะพอดี...

หญิงสาว

เดี๋ยวนะ

หญิงสาวขัดอย่างเหมือนนึกอะไรขึ้นมาได้ เธอขมวดคิ้วเล็กน้อยพลางนึกอะไรบางอย่าง หญิงสาวค่อยๆนั่งลงที่เก้าอี้ข้างๆ บนโต๊ะมีคอมวางเปิดอยู่ น้ำพยายามจะอธิบาย แต่เธอทั้งสับสนและตื่นเต้นจนไม่รู้จะเริ่มตรงไหนดี

น้ำ

คือ จริงๆแล้ว โทรศัพท์เครื่องนี้มัน...

หญิงสาว

มันน่าจะเสียอยู่.. ใช่ไหม

หญิงสาวพูดแทรกขึ้นมาแทนน้ำ เธอเริ่มยิ้มด้วยสีหน้าสงบ น้ำชะงักเล็กน้อย เธอกระพริบตาปริบๆ หญิงสาวพูดแทนน้ำเหมือนรู้ทัน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำ

ใช่ค่ะ

น้ำตอบเสียงค่อยแบบงุนงง เธอหรี่ตาลงเล็กน้อย สงสัยว่าหญิงสาวรู้ได้อย่างไร หญิงสาวยิ้ม

น้ำ

คุณ.. เคยโทรแบบนี้

น้ำค่อยๆรวบรวมสติแล้วเริ่มถามออกไปบ้าง

หญิงสาว

อืม ก็ไม่แล้วนะ นานแล้วสิ

น้ำ

คือ เรา.. ว่ามันไม่น่าจะเป็นไปได้

น้ำพยายามอธิบายในสิ่งที่ตัวเองคิด เธอเริ่มสับสนกับเรื่องที่เกิดขึ้น

หญิงสาว

เธอกำลังคิดว่าตัวเองคุยกับเสียงของตัวเองในหัวใช่ไหม

น้ำ

คะ?

น้ำขมวดคิ้วพลางตอบรับแบบเหมือนทวนคำถามเล็กน้อย สงสัยว่าตัวเองทำเสียงกังวลจนหญิงสาวรู้เลยรึเปล่า

น้ำ

คือตอนนี้มันเกิดอะไรขึ้นหลายๆอย่างอะค่ะ

ทั้งที่โทรศัพท์มันเสีย มัน.. ไม่น่าจะโทรติดได้

หญิงสาวยิ้มที่มุมปากเล็กน้อย

หญิงสาว

ทั้งเราและผู้ชายคนนั้นน่ะ พวกเรามีตัวตนอยู่จริงๆนะ

ถ้าไม่เชื่อก็ลองพิสูจน์สิ

หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงท้าทาย น้ำเอียงศีรษะเล็กน้อยพลางขมวดคิ้วสับสนกับตัวเอง

ฉากที่ 4 ขอพิสูจน์ /ภายใน/ กลางวัน/บ้าน

น้ำยืนอยู่ที่ริมระเบียง เธอพยายามฟังเสียงนกและเสียงรอบๆ และจินตนาการว่ามันเคยเป็นอย่างไร แม้ว่าตอนนี้เธอจะมองเห็นเป็นเพียงความมืดเท่านั้น เธอคิดถึงเรื่องโทรศัพท์ที่ผ่านมาอย่างครุ่นคิด

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

พักหนึ่งก่อนจะถอนหายใจออกมา จนกระทั่ง เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น น้ำเปลี่ยนสีหน้าตกใจเล็กน้อย ก่อนจะเงี่ยหูฟังอีกครั้ง เสียงยังคงดังอยู่ น้ำค่อยๆเดินไปที่โทรศัพท์ ก่อนจะยกโทรศัพท์ขึ้นมาแนบหู

ชายหนุ่ม

สวัสดีครับ

น้ำผงะเล็กน้อย เป็นเสียงชายหนุ่มคนเดิม

น้ำ

สวัสดีค่ะ

ชายหนุ่ม

จำผมได้รึเปล่า ผม...

ชายหนุ่มทำเสียงกังวลเล็กน้อยไม่แน่ใจ

น้ำ

จำได้ค่ะ

น้ำตอบอย่างหนักแน่นตัดบทชายหนุ่ม

ชายหนุ่ม

ครับ

เสียงชายหนุ่มดีใจเล็กน้อย

น้ำ

คือหลังจากที่คุณโทรมาครั้งนั้น เราก็มานั่งคิดดู

คือเราไม่แน่ใจว่าเราคิดไปเองหรือเปล่า คือเราอาจจะแค่คุยกับเสียงใน..

หัวของตัวเอง

น้ำพยายามอธิบาย เธอเริ่มตะกุกตะกักเพราะไม่มั่นใจว่าชายหนุ่มจะเข้าใจสิ่งที่เธอรู้สึกหรือเปล่า

ชายหนุ่ม

ก็เลยไม่มั่นใจว่าผมมีตัวตนอยู่จริงรึเปล่า ?

ชายหนุ่มต่อ

ชายหนุ่ม

จริงๆผมก็ค่อนข้างสับสนเหมือนกัน ขอโทษนะครับ

มันเป็นเรื่องที่ไม่น่าเป็นไปได้

น้ำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มีวิธีพิสูจน์ค่ะ

น้ำสวนกลับไป ชายหนุ่มชะงักเล็กน้อย

ชายหนุ่ม

วิธีพิสูจน์ ?

ฉากที่ 5 ภายใน /กลางวัน/บ้าน

ชายหนุ่มเขียนบางอย่างลงในสมุดเพื่อสนทนากับน้ำ

ชายหนุ่ม

เหรอ..

งั้นแปลว่า..ถ้าผมสามารถบอกเนื้อหาของหนังสือที่คุณไม่เคยอ่านได้

น้ำ

ก็จะแปลว่า คุณมีตัวตน เราไม่ได้คุยกับเสียงในหัวของเรา หรือ..

คุยกับตัวเอง

น้ำพูดต่อด้วยสีหน้ามั่นใจปนตื่นเต้น

ชายหนุ่มเอานิ้วไล่บนชั้นก่อนจะหยิบหนังสือเล่มหนึ่งออกมา เขาเขียนลงสมุดบันทึกเป็นระยะ

ชายหนุ่ม

ผมมีวรรณกรรมเล่มนึงที่เคยอ่าน ไม่รู้คุณจะหาอ่านได้

จากที่ไหนรึเปล่า

น้ำ

อ่าคือ..

น้ำคิดเล็กน้อย เธอไม่รู้ว่าจะอ่านยังไง ในเมื่อเธอมองไม่เห็น

ชายหนุ่ม

หรือว่า คุณชอบอ่านหนังสือแนวอื่นไหม

มีอะไรที่คุณยัง..

ชายหนุ่มพยายามแลกเปลี่ยนความคิดเห็น เขารู้สึกว่าน้ำเงียบไป

น้ำ

ขอโทษนะ คือเรา.. เรามองไม่เห็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำพูดเว้นวรรค ก่อนตัดสินใจพูดออกไป ชายหนุ่มชะงัก เขาหยุดปากกาที่มือ เขาเงียบไปสักพัก น้ำกลืนน้ำลายพลางกลั้นหายใจไม่รู้ตัว เธอรู้สึกรังเกียจตัวเองชอบกล ชายหนุ่มเงียบไป

ชายหนุ่ม

เอ่อ..

ชายหนุ่มถามด้วยน้ำเสียงปนกังวล เขาไม่รู้ว่าควรพูดอย่างไรไม่ให้น้ำรู้สึกแย่ น้ำรีบพยายามอธิบายแทนเพื่อทำลายบรรยากาศกระอักกระอ่วนเหล่านี้

น้ำ

หลังจากที่เราประสบอุบัติเหตุ เราก็มองไม่เห็นอีกเลย

น้ำค่อยๆเรียบเรียงคำพูดในหัวก่อนจะเริ่มอธิบาย ชายหนุ่มเงียบฟัง น้ำนิ่งไปสักพัก ความเงียบเข้าปกคลุม

น้ำ

ภาพสุดท้ายที่มันยังวนเวียนอยู่ในหัวเราตอนนี้ก็คือภาพรถชน

เราไม่รู้ว่าระหว่างภาพนั้นกับภาพความมืดเพราะตาบอด อันไหนมันทรมานกว่ากัน

เราไม่สามารถเห็นอะไรได้เลย นอกจากสองภาพนี้

น้ำกลั้นเสียงไม่ให้สั่นเครือ แต่เธอก็อดไม่ได้ที่จะพรั่งพรูความรู้สึกออกมา เสมือนกำลังระบายสิ่งที่อัดอั้น

ชายหนุ่ม

ยังสามารถกลับมามองเห็นได้ใช่ไหม

ชายหนุ่มถามกลับเสียงสงบ น้ำถอนหายใจ

น้ำ

เราเลิกหวังแล้ว บอกเราว่าเราไม่มองเห็นอีกซะดีกว่า

ดีกว่าหวังลมๆแล้งๆ

ชายหนุ่มนิ่งเงียบ น้ำพูดด้วยน้ำเสียงเย็นชา ชายหนุ่มใช้นิ่มหมุนปากกาเล็กน้อยเหมือนครุ่นคิดอะไรบางอย่าง ก่อนจะเขียนลงไปในสมุดบันทึก

ชายหนุ่ม

เสียงของเราเป็นยังไงบ้าง

น้ำ

เสียง?

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชายหนุ่ม

อื้ม เราเคยบอกว่า เราคุยกับเธอได้เพราะเราเขียนลงสมุดโน๊ต

จำได้ไหม แล้วจู่ๆ เราก็ได้ยินเสียงเธอตอบกลับมา

น้ำเงียบฟัง ชายหนุ่มเว้นเงียบ รอดูปติกิริยาของน้ำ

ชายหนุ่ม

เรา... เป็นใบ้ตั้งแต่เกิด

น้ำชะงัก เธอทำสีหน้าแปลกใจ

ชายหนุ่ม

เราได้ยินปกตินะ คิดอยู่ทุกครั้งว่าอยากจะตอบกลับไปด้วยเสียงของตัวเอง

บ้าง

ตลอดชีวิตนี้ก็คงไม่มีวันได้ยินเสียงตัวเอง

ชายหนุ่มเว้นเงียบไปนิดหน่อย

ชายหนุ่ม

เรามีแต่ทำให้คนที่อยู่รอบข้างลำบากใจ แล้วก็รำคาญ..

น้ำขมวดคิ้วเล็กน้อย เธอรู้สึกไม่ดีที่ชายหนุ่มพูดตัดพ้อตัวเอง

น้ำ

คือ อย่าคิดแบบนั้นเลยนะ

น้ำพยายามพูดให้ชายหนุ่มรู้สึกดีบ้าง เมื่อเธอเป็นเพียงคนเดียวที่ได้ยินเสียงชายหนุ่ม

ชายหนุ่ม

อื้ม เราดีใจนะ ที่มีคนได้ยินเสียงของเราสักคนก็ยังดี

เธอน่ะ ต้องกลับมามองเห็นได้แน่ๆ

โอกาสยังมีอยู่ อย่าเลิกหวังเลยนะ

ชายหนุ่มให้กำลังใจ น้ำยิ้มเล็กน้อยอย่างมีกำลังใจเช่นกัน

ฉากที่ 6 เอาแต่ใจ ภายใน /กลางวัน/บ้าน

น้าสาวยืนคุยโทรศัพท์กับคุณหมอที่โรงพยาบาลอยู่ที่ระเบียง ประหนึ่งว่าแอบน้ำมาคุย

น้าสาว

อ๋อค่ะ คือแก ไม่ยอมไปเรียนเดินไม้เท้า.. ค่ะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

คือจะพยายามคุยนะคะ ถ้ายังไงทาง รพ. ....

ทว่าน้ำเดินขึ้นบันไดมาพอดีได้ยินน้าสาวกำลังคุยโทรศัพท์อยู่ที่ระเบียง น้ำชะงักเล็กน้อยก่อนจะค่อยๆหันไปตามทิศทางเสียงของน้า น้าสาวเริ่มรู้สึกตัวว่าไม่ได้ยืนอยู่เพียงลำพังอีกต่อไป น้าสาวหันกลับมาเห็นน้ำยืนอยู่ไม่ไกล น้าสาวทำสีหน้าตกใจเล็กน้อย

น้ำ

ค่ะ ขอโทษนะคะ แค่นี้ก่อนค่ะ ค่ะ..สวัสดีค่ะ

น้าสาวรีบหยุดบทสนทนาทางโทรศัพท์ทันทีก่อนจะค่อยๆเดินกลับเข้ามาในบริเวณบ้าน เมื่อน้ำรู้ตัวว่าน้ารู้ว่าเธอได้ยินที่น้าคุยโทรศัพท์ เธอจังเดินขึ้นบันไดต่อด้วยสีหน้าไม่ค่อยพอใจ น้าสาวจึงทำได้แค่มองตามน้ำขึ้นบันไดไปเงียบๆ น้ำปิดประตูดังปัง !

ฉากที่ 7 อย่าสายเกินแก้ /ภายใน/ห้องหญิงสาว/กลางวัน

หญิงสาวยืนคุยกับน้ำที่เดิมเช่นเคย

หญิงสาว

ก็เลยเผลออารมณ์เสียใส่สินะ

น้ำ

ก็.. มันเป็นเรื่องไม่เป็นเรื่องนี่คะ

เราไม่ชอบให้มาทำเหมือนว่าเราดูแลตัวเองไม่ได้

หญิงสาว

เค้าคงแค่เป็นห่วงแหละ อย่าอารมณ์เสียไปเลย

หญิงสาวพูดน้ำเสียงแกมหัวเราะความเอาแต่ใจของน้ำเล็กน้อย

หญิงสาว

อืมม.. สุดท้ายก็ไม่ได้พิสูจน์สินะ กับผู้ชายคนนั้น

น้ำ

ค่ะ เอาเข้าจริงๆก็ไม่จำเป็นเลย

หญิงสาว

คิดแบบนั้นจริงๆเหรอ

น้ำ

คะ..?

หญิงสาว

เปล่าๆ อะไรที่ยังพอทำได้ ก็รีบทำเถอะนะ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ก่อนจะที่เราจะไม่มีโอกาสได้ทำ

น้ำไม่พูดอะไร เธอตั้งใจฟังสิ่งที่หญิงสาวพูด แบบไม่ค่อยเข้าใจนัก

หญิงสาว

ถึงแม้...บางเรื่อง เราจะกลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้

เราก็คงทำได้แค่ทำวันนี้ให้ดีที่สุดก็พอแล้วหละ

น้ำ

คุณหมายถึง...

น้ำทำสีหน้างุนงงกับคำพูดของหญิงสาวที่พยายามจะบอกอะไรบางอย่างกับน้ำ

หญิงสาว

เราก็แค่ อย่ามองข้ามสิ่งสำคัญก็พอ

ถึงแม้จะตาจะมองไม่เห็น แต่เธอก็รู้สึกได้นี่นา ว่าเค้าเป็นห่วง

หญิงสาวยิ้ม น้ำทำสีหน้าสลด เธอออดที่จะยอมรับไม่ได้ว่าเธอเพียงแค่ไม่อยากทำตัวให้ดูน่าสมเพศ ไม่อยากยอมรับที่ตัวเองตาบอดล้วต้องมีคนมาคอยเห็นใจ เพราะมันยิ่งตอกย้ำทำให้น้ำรู้สึกว่าเธอคือคนตาบอด ก็เลยพาลอารมณ์เสียไปใส่น้าสาวอย่างไม่ตั้งใจ

ฉากที่ 8 ไปโรงพยาบาล /ภายใน/ ห้องครัว/กลางวัน

น้ำนั่งกินข้าวอยู่ในห้องครัวด้วยสีหน้าเลื่อนลอย สายตาของน้ำไม่ได้มองไปที่จานข้าวเบื้องหน้าแต่อย่างใด น้าสาวเดินถือจานข้าวมาสมทบที่หลังและนั่งลงข้างๆ น้ำไม่ได้มีปฏิกิริยาอะไรมากมาย น้าสาวนั่งมองน้ำที่ใช้ช้อนเขี่ยข้าวด้วยสายตาเลื่อนลอย น้าสาวมองน้ำอย่างครุ่นคิดก่อนจะพูดเรื่องสำคัญอย่างตั้งใจ

น้าสาว

น้ำ เดี๋ยววันพรุ่งนี้ ไปรพ.กับน้านะ

น้ำหยุดชะงัก น้าสาวค่อยๆวางมือบนแขนน้ำ เหมือนบอกให้เธอรู้ตัวว่าน้าสาวอยู่ตรงนี้

น้าสาว

น้ำจะได้รับการผ่าตัดแล้วจ้ะ

น้ำหยุดนิ่ง เธอมองตรงไปตามเสียงข้างหน้าที่น้าสาวนั่งอยู่

ฉากที่ 9 เอะใจ /ภายใน/ห้องนอน/ตอนเย็น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำนั่งอยู่ที่เตียงนอน สายตาเหม่อลอยอย่างครุ่นคิดอะไรบางอย่าง เธอไม่รู้สึกไม่ค่อยดีใจกับเรื่องผ่าตัดเท่าไหร่นัก ผสมกับครุ่นคิดเรื่องบางเรื่องเกี่ยวกับชายหนุ่มอยู่

นาฬิกาข้างเตียงน้ำบอกเวลา 17.00 น. ครู่หนึ่งเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น น้ำตกใจเล็กน้อย เธอหันหน้าไปหาต้นทางของเสียง ก่อนจะทำสีหน้าไม่ได้แปลกใจเหมือนครั้งก่อน เพราะรู้ว่าเป็นใครที่โทรมา น้ำยืนอยู่หน้าโทรศัพท์ เธอยกโทรศัพท์ขึ้นมาแนบหู

น้ำ

สวัสดีค่ะ

ชายหนุ่ม

ว่างหรือเปล่า

น้ำ

ค่ะ.. ว่างค่ะ

ทั้งคู่เงียบ น้ำเหมือนลังเลที่จะเล่าเรื่องผ่าตัด

น้ำ

คือ เราจะได้ผ่าตัดแล้วนะ

ชายหนุ่ม

ก็ดีน่ะสิ จะได้กลับมามองเห็นแล้ว

ชายหนุ่มพูดด้วยน้ำเสียงดีใจ แต่น้ำกลับเงียบไม่ตอบอะไร ชายหนุ่มรับรู้ถึงความผิดปกติบางอย่าง

ชายหนุ่ม

ทำไมหละ .. ไม่ดีเหรอ ?

ชายหนุ่มถามกลับอย่างไม่เข้าใจ

น้ำ

เราไม่รู้ว่า การที่ เรากลับมามองเห็นมันจะดีรึเปล่า

พอเอาเข้าจริงๆ ทำไมเราถึงรอดมาคนเดียวก็ไม่รู้

น้ำพูดเสียงเศร้า เธอคิดทบทวนว่า การที่เธอรอดมาคนเดียว เธอควรดีใจดีไหม เพราะวันนี้เธอเองก็ไม่มีครอบครัวอยู่อีกแล้ว

ชายหนุ่ม

เห้ย อย่าคิดแบบนั้นสิ ไม่มีใครต้องการให้เป็นแบบนี้ซะหน่อย

อย่าโทษตัวเองเลย

ชายหนุ่มพูดให้กำลังใจ น้ำถอนหายออกเล็กน้อย เหมือนเธอได้ระบายอะไรบางอย่าง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ชายหนุ่ม

ถ้าเป็นเราไม่ว่ายังไง ก็อยากที่จะพูดได้นะ

เธอก็ไม่ผิดอะไรเลย ที่อยากที่จะกลับมามองเห็น

ชายหนุ่มยิ้ม เขาพยายามพูดให้กำลังใจน้ำ น้ำฟังก่อนจะค่อยๆมีรอยยิ้มบางๆปรากฏบนใบหน้าของเธอ

น้ำ

ขอบคุณนะ

น้ำยิ้มอย่างมีกำลังใจ ชายหนุ่มสีหน้าเศร้าลงนิดหน่อย

ชายหนุ่ม

จริงๆแล้ว.. เราก็ไม่เคยคิดเหมือนกันนะ ว่าการที่เราเป็นใบ้

จะทำให้ใครอึดอัดขนาดนี้

ชายหนุ่มก้มหน้าลงพลางทำสีหน้าสลด เขามองออกไปเบื้องหน้าด้วยสีหน้าเศร้าหมอง น้ำตั้งใจฟังสิ่งชายหนุ่มกำลังพูด เหมือนว่ากำลังพูดถึงใครบางคน

ชายหนุ่ม

อาจจะเป็นเพราะไม่ได้อยู่ด้วยกันตั้งแต่เด็ก

เค้าก็เลยไม่ชินกับการที่มีพี่อย่างเราเป็นใบ้ล่ะมั้ง

ชายหนุ่มเสียงเศร้า น้ำเงียบไปสักพัก เธอค่อนข้างแปลกใจยิ่งขึ้นกับสิ่งที่ได้ยิน

ชายหนุ่ม

ขอโทษนะ ที่เรามาเล่าอะไรให้ฟังก็ไม่รู้

เธอเป็นคนเดียวที่ได้ยินเรา ขอบคุณมากๆเลยนะ

ชายหนุ่มยิ้ม น้ำไม่พูดอะไรไม่ออก เกิดความเงียบขึ้น ชายหนุ่มรู้สึกว่าตัวเองพาเสียบรรยากาศเลยเปลี่ยนเรื่อง

ชายหนุ่ม

จริงๆ วันนี้เรากลับมาบ้านแม่ที่ต่างจังหวัดหล่ะ

ที่บ้านแม่เรามีทุ่งทานตะวันด้วยนะ สวยมากเลย

น้ำหรี่ตาลง เธอเริ่มรู้สึกแปลกๆกับเรื่องที่ชายหนุ่มพูดถึง

ฉากที่ 10 รพ./ห้องหญิงสาว/กลางวัน (Montage)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำเข้ารับการผ่าตัดที่โรงพยาบาล

น้ำ

ขอบคุณที่แนะนำนิทานของคนตาบอดเมื่อวันก่อนนะคะ

หญิงสาว

ฟังจบแล้วเหรอ

น้ำ

ค่ะ ก็ว่างๆ

น้ำยิ้ม

หญิงสาว

เห้อ อากาศเย็นมากแล้วสิ

หญิงสาวปิดหน้าต่าง เธอทำท่าหนาวส่งเสียงซี้ด ก่อนจะหยิบเสื้อคลุมมาสวมทับ

น้ำ

อากาศเย็น ?

หญิงสาว

ใช่จ้ะ หนาวแรกของกรุงเทพเลย ทั้งที่นี่ก็ปลายธันวาแล้วนะ

หญิงสาวหัวเราะเล็กน้อย

น้ำขมวดคิ้ว เพราะทางของน้ำยังฤดูร้อนเดือนกุมภาอยู่เลย หญิงสาวหยุดกิจกรรมเล็กน้อยก่อนจะเบนความสนใจมาในปลายสาย เหมือนนึกอะไรได้

หญิงสาว

ที่นั่น ... ยังไม่หนาวเหรอ

น้ำ

ใช่ค่ะ นี่ยัง... เดือนเมษาอยู่เลย

หญิงสาวหยุดมาสนใจที่ปลายสาย

หญิงสาว

เวลาของพวกเราคง.... ต่างกัน

หญิงสาวพูดเสียงเรียบง่าย น้ำยิ่งแปลกใจเข้าไปใหญ่

น้ำ

หมายความว่า นี่เราอยู่คนละช่วงเวลากันเหรอคะ

น้ำทำน้ำเสียงร้อนใจนิดหน่อย นี่เป็นข้อมูลใหม่ที่เธอเพิ่งรู้

หญิงสาว

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

อื้ม...(หญิงสาวหยุดคิด) ก็เป็นไปได้นะ

น้ำทำสีหน้าแปลกใจปนร้อนรน เหมือนเธอพยายาปะติดปะต่อเรื่องราวบางอย่าง ก่อนที่จะถามเรื่องที่เธอเหมือนกำลังสงสัยมาตลอด

น้ำ

แล้วเป็นไปได้รึเปล่าคะ ที่เราจะคุยกับคนที่..ตายไปแล้ว

หญิงสาวยิ้มออกมาเล็กน้อย เธอส่ายหัว

หญิงสาว

เป็นไปได้หรอก เว้นแต่... เราคุยกับเขาในช่วงเวลาที่เขายังมีชีวิตอยู่

น้ำผ่าตัดตาเสร็จแล้ว หมอค่อยๆถอดผ้ากอซออก สายตาพร่าเลือน น้ำค่อยๆลืมตา แสงสว่างเข้าสู่สายตาของน้ำอีกครั้ง

ฉากที่ 11 มองเห็น ภายใน/บ้าน/กลางวัน

เสียงประตูรถปิดดังปัง น้ำที่ตาปิดผ้ากอซพร้อมสวมแว่นทับอีกชั้น ค่อยๆเดินเข้าบ้าน น้ำค่อยๆถอดแว่นออก เผยผ้ากอซบางที่ปิดอยู่รอบตา น้ำค่อยๆดึงผ้ากอซออกอย่างเบามือก่อนจะมองภายในบ้านด้วยสีหน้าคิดถึง เธอนั่งลงที่โซฟา เหมือนเธอค่อยๆซึมซับบรรยากาศในบ้านอย่างไม่เคยเป็นมาก่อนน้ำเงยหน้าไปที่ชั้นสองก่อนจะลุกเดินไป เธอเห็นโทรศัพท์ตั้งอยู่ที่มุมบันได น้ำเดินเข้าไปหยิบโทรศัพท์บ้านไร้สายขึ้นมาดูก่อนจะหันไปทางประตูห้องนอนห้องหนึ่ง น้ำเดินไปหยุดอยู่ที่หน้าประตูนั้น เธอมองด้วยสีหน้าครุ่นคิดก่อนจะตัดสินใจเปิดเข้าไป

น้ำเปิดประตูเข้ามาในห้องนอนห้องหนึ่งที่เหมือนกับห้องของชายหนุ่ม

น้ำมองกองหนังสือที่วางอยู่บนชั้นข้างเตียง และมีกล่องกระดาษวีน้ำตาลที่หน้ากล่องเขียนชัดเจนว่า “8 เมษายน”

น้ำเปิดดูของในกล่อง เธอหยิบสิ่งต่างๆขึ้นมาดูจนเจอนาฬิกาข้อมือหนังสีน้ำตาลที่มีหน้าปัดร้าว น้ำใช้นิ้วบรรจงลูบรอยร้าวนั้นอย่างเบามือ น้ำสังเกตุเห็นว่ามันหยุดเดินแล้ว น้ำไม่ได้สนใจอะไร ก่อนจะหยิบสมุดบันทึกสีชีดขึ้นมา เธอค่อยๆบรรจงเปิด และอ่านข้อความในหนังสือ ที่เขียนด้วยปากกาซึ่งมันมีประโยคเหมือนกับที่ชายหนุ่มคุยกับน้ำอยู่ เธอขมวดคิ้วอย่างไม่เชื่อสายตาตัวเอง เสียงโทรศัพท์ดังขึ้น! น้ำหลุดออกจากภวังค์ที่อ่านสมุดบันทึกก่อนจะรีบรับโทรศัพท์อย่างรวดเร็ว

ชายหนุ่ม

ผ่าตัดมาเป็นไงบ้าง

ชายหนุ่มยิ้มเล็กน้อยเมื่อได้ยินเสียงน้ำรับสาย น้ำนิ่งไปชั่วขณะพลางจ้องสมุดในมือ

น้ำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

นั่นคือวันที่เท่าไหร่..

น้ำถามด้วยน้ำเสียงไม่แน่ใจ เหมือนจะคิดว่าใช่แต่ก็ไม่อยากให้ใช่

ชายหนุ่ม

วันนี้? อ่า 8 .. 8 เมษา

น้ำ

ปีหล่ะ

ชายหนุ่ม

2556

น้ำรู้ว่าเป็นวันเกิดอุบัติเหตุอย่างที่คิด เธอเริ่มร้อนรน

น้ำ

เวลาล่ะ กี่โมงแล้ว

น้ำถามสวนไปอย่างร้อนรน

ชายหนุ่ม

อ่า ...กำลังจะ 5โมงเย็น

ชายหนุมตอบแบบไม่เข้าใจ น้ำดูนาฬิกาที่ข้อมือของตัวเอง ซึ่งของเธอตอนเลยเวลาห้าโมงเย็นมาแล้ว เธอจึงรีบหยิบนาฬิกาข้อมือหนังสีน้ำตาลขึ้นมาดูอีกครั้ง ซึ่งเข็มหยุดอยู่ที่ 17.00 น. (เวลาที่เธอรับโทรศัพท์ของชายหนุ่มทุกครั้ง)

ชายหนุ่ม

ทำไมเหรอ เกิดอะไรขึ้น มีอะไร.. ทำไมได้ยินเสียงไม่ชัดเลย

น้ำ

อย่า อย่าเพิ่งกลับได้ไหม อย่าเพิ่งเดินทางวันนี้

ชายหนุ่มโดนเรียกขึ้นรถพอดี เขาเก็บสมุดก่อนจะรีบวิ่งไปที่รถ น้ำพยายามตั้งใจฟังเสียงของชายหนุ่มที่ขาดไป

ชายหนุ่ม

ทำไมเหรอ เรากำลังกลับพอดีเลย

น้ำ

อย่าเพิ่งได้ไหม ขอร้องหล่ะ พักที่นั่นก่อนก็ได้

น้ำร้อนรน เธอไม่รู้จะอธิบายอย่างไรให้ชายหนุ่มเข้าใจหรือเชื่อ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

เสียงของชายหนุ่มเริ่มบางลง น้ำพยายามแนบหูโทรศัพท์ให้แน่นยิ่งขึ้น เสียงขาดไป น้ำพยายามเรียกชายหนุ่ม

ชายหนุ่ม

เราไม่เข้าใจ เธอหมายถึงอะไร ตอนนี้เราอยู่บนรถแล้ว

น้ำ

อีกสักพัก ... พ่อจะเลี้ยวเข้าปั๊ม

(ฝั่งชายหนุ่ม)รถเลี้ยงเข้าปั๊ม ชายหนุ่มมองออกไปนอกหน้าต่างอย่างแปลกใจ ก่อนจะแปลกกับคำพูดของน้ำ

ชายหนุ่ม

พ่อ ?

ชายหนุ่มนั่งเขียนอยู่บนรถ พ่อเลี้ยวรถเข้าปั๊มจริง ทุกคนลงไปเข้าห้องน้ำยกเว้นชายหนุ่มที่นั่งสับสนอยู่บนรถ

น้ำ

พอพ่อเลี้ยงรถออกไป จะมีรถหลับในที่ขับสวนมา...เข้าชนเรา

ฮาโหลๆ .... พี่ !!

เสียงขาดไป น้ำเริ่มปวดหัวเล็กน้อย เธอใช้สายตาเยอะเกินไป

น้ำหยิบสมุดบันทึกขึ้นมาดูอย่างนึกได้ มันต้องมีบทสนทนาที่เธอเคยคุยกับพี่ของเธอบันทึกไว้

ซึ่ง.. น้ำพลิกดูอย่างร้อนรน และข้อความมันเป็นไปตามที่เธอเพิ่งพูดกับชายหนุ่มไปเมื่อครู่ น้ำไม่สามารถเปลี่ยนอะไรได้

ทุกอย่างเกิดตามที่เคยเกิดมาแล้ว น้ำพยายามอ่านสมุดบันทึกอย่างถี่ถ้วน เพื่อหาจุดบอดว่าเธอจะแก้ไขอะไรได้ไหม

น้ำดูนาฬิกาข้อมือขึ้นมาดูอย่างร้อนรน ใกล้เวลาที่จะประสบอุบัติเหตุเข้ามาทุกทีแล้ว เธอกำโทรศัพท์แน่น ตาของน้ำเริ่มแดงก่ำ น้ำหงุดหงิดกับสิ่งที่กำลังเกิดขึ้นและเธอรู้ดีว่าไม่สามารถแก้ไขอะไรมันได้

เสียงชายหนุ่มขาดๆหายๆ เริ่มกลับมา

น้ำ

ฮาโหล.. ฮาโหล

ชายหนุ่ม

ได้ยินไหม.. ? น้ำ ?

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำ

พี่.. ขอโทษ น้ำ.. เปลี่ยนอะไรไม่ได้

อย่าให้มันเกิดได้ไหม ....

น้ำ.. น้ำยังไม่ได้ขอโทษพี่เลยด้วยซ้ำ

น้ำสะอื้น น้ำตาไหลออกมาจากตา น้ำนึกถึงเรื่องราวของพี่ชายตัวเองที่เป็นใบ้ และนึกถึงคำที่ชายหนุ่มเคยเล่าลอยๆเกี่ยวกับว่าตัวเองไม่เป็นที่ต้องการของใคร เธอจึงรู้ว่าพี่ชายของเธอรู้สึกกับเธอแบบนั้น

เธอไม่อยากสูญเสียใคร เธอหวังว่าถ้าเธอเปลี่ยนอดีตได้ เธอจะยังมีครอบครัวอยู่ และเธอคงจะไม่ทำให้พี่ชายของเธอต้องรู้สึกว่าเป็นภาระ เธอจะไม่สูญเสียการมองเห็นไป แต่เธอไม่สามารถเปลี่ยนแปลงมันได้หมือนกับตัวเธอในอนาคตที่พยายามเปลี่ยนในอดีตที่ผ่านมา

(ฝั่งชายหนุ่ม)ชายหนุ่มนั่งนิ่งบนรถ เขาพยายามทบทวนทุกอย่าง พ่อเดินกลับมาที่รถ รวมถึงน้ำ ชายหนุ่มนึกถึงคำเตือนของน้ำ “จะมีรถที่สวนมา ขับเลี้ยวเข้ามาชน” ชายหนุ่มรับดันตัวเองไปนั่งฝั่งขวา (ตอนแรกนั่งฝั่งซ้าย) น้ำ(อดีต) เปิดประตูฝั่งขวาขึ้นมาเพื่อมานั่งที่ตัวเอง

(ปัจจุบัน) จู่ๆเสียงก็แทรกกันมั่วไปหมดเสียงเริ่มซ่า น้ำได้ยินเสียงรอบข้างของฝั่งชายหนุ่ม

น้ำ(อดีต)

อ้าว ทำไมมานั่งฝั่งนี้

น้ำหรี่ตาและขมวดคิ้ว เธอได้ยินเสียงใครคนหนึ่ง เป็นบทสนทนาที่คุ้นหู เสียงของเธอเอง น้ำส่ายหัวอย่างไม่เชื่อ

เธอจำเหตุการณ์วันนั้นได้แล้ว จู่ๆพี่ชายของเธอก็ขอเปลี่ยนที่กับเธอก่อนเกิดอุบัติเหตุ

น้ำ(ปัจจุบัน)

พี่ อย่า.. อย่าเปลี่ยนไปนั่งฝั่งนั้น

น้ำขึ้นเสียง

(อดีต) น้ำทำหน้าแปลกใจ ชายหนุ่มไม่ตอบอะไรทำสีหน้าเมินเฉย เมื่อน้ำเห็นเช่นนั้นก็ไม่อยากจะต่อปากต่อคำด้วยจึงเบือนหน้าและปิดประตูรถใส่ก่อนจะเดินวนมานั่งอีกฝั่ง

(ปัจจุบัน) น้ำส่ายหัวอย่างกระวนกระวาย เธอหายใจหอบ เธอเพิ่งเข้าใจว่าตัวเธอเองทำให้พี่ยอมเปลี่ยนที่นั่งเพื่อที่อย่างน้อยก็รู้ว่าเธอปลอดภัย

น้ำ(ปัจจุบัน)

พี่ๆ !!!

น้ำตะโกน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

(อดีต) รถเคลื่อนออก ชายหนุ่มมองสมุดบันทึกก่อนจะถอนหายใจ เขาพับสมุดแล้วมองออกไปนอกรถ

(ปัจจุบัน) น้ำหลับตาด้วยความเจ็บปวด เธอพยายามเรียกพี่ชาย เธอปวดตามากเพราะร้องไห้และด้วยเพิ่งผ่าตัดเสร็จ น้ำปล่อยโทรศัพท์ลง

ภาพซ้อนกัน เธอลืมตาริบรี่ก่อนจะนิ่งไป ภาพเบื้องหน้าของน้ำเริ่มพร่าเลือน จน มืดสนิท

ฉากที่ 12 ขอบคุณที่พยายาม /Dream scene

ทุกอย่างมืดสนิท

น้ำลืมตาขึ้น พบว่าเธอมองเห็นปกติ น้ำรีบยกมือขึ้นมาเพื่อดูเวลาที่นาฬิกาข้อมือ เวลาเลยอุบัติเหตุไปแล้ว

น้ำลดมือลงอย่างหมดหวัง เธอมีสีหน้าอ่อนแรง น้ำสังเกตุเห็นเบื้องหน้า

ด้านหน้าเธอมีโทรศัพท์และสมุดบันทึกของพี่ชาย

น้ำหยิบสมุดขึ้นมา เธอเปิดไปทีละหน้า บทสนทนายังเหมือนเดิม น้ำไม่ได้มีสีหน้าแปลกใจอะไร จนเธอเปิดไปหน้าสุดท้าย หน้านั้นถูกเว้นไปจากหน้าสุดท้ายที่น้ำเคยอ่าน น้ำอ่านด้วยสีหน้าที่ไม่เชื่อสายตาตัวเอง ข้อความนั้นเขียนไว้ว่า

“ขอบคุณที่พยายามนะน้ำ พี่ไม่เคยโกรธน้ำเลย”

จู่ๆเสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น น้ำสะดุ้งเล็กน้อย เธอมองโทรศัพท์ด้วยสีหน้าไม่ค่อยสบายใจ เธอค่อยๆเอื้อมมือไปรับมาแนบหู

น้ำ

ฮาโหล..

เสียงซ่าอยู่ภายในโทรศัพท์ น้ำเอาโทรศัพท์ออกจากหูเล็กน้อย

ชายหนุ่ม

น้ำ... น้ำ!

มีเสียงลอดออกมาจากโทรศัพท์ น้ำรีบเอาโทรศัพท์แนบหูอย่างรวดเร็ว น้ำยิ้มอย่างมีหวัง เธอตะโกนกลับอย่างแปลกใจ น้ำดูเวลาที่นาฬิกาข้อมืออีกครั้ง เวลาเลยไปจากที่เกิดอุบัติเหตุแล้ว แต่เธอยังสามารถคุยกับชายหนุ่มได้อยู่ เธอยิ้มอย่างดีใจ

น้ำ

ฮาโหล.. พี่ ..พี่!!

น้ำเรียกรัวอย่างมีความหวัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ตรู้ดดดดดดด สายตัดไป ทุกอย่างตัดมืด

Scenes 13 สะดุ้งตื่น/บ้าน/เช้า

น้ำสะดุ้งตื่นขึ้นในห้องนอนตัวเอง เธอโบกตาโพรงอย่างตกใจ น้ำรีบลุกขึ้น เธอมองไปรอบๆห้อง อาการเจ็บปวดหายไปแล้ว ตาของเธอปกติดี น้ำยกมือขึ้นมาจับรอบๆดวงตา เธอไม่เจ็บเลยแม้แต่น้อย แสงยามเช้าลอดผ้าม่านเข้ามาฉาบห้องเป็นสีส้มรำไร น้ำรีบลุกจากเตียงออกจากห้องนอน

น้ำเดินลงบันไดมาได้ยินเสียงคนคุยกันจากในห้องครัว เธอลงไปพบว่า พ่อ แม่ พี่ชายที่นั่น แม่กำลังวุ่นอยู่ที่หน้าเตา พ่อจิบกาแฟอย่างเคยทุกเช้า พี่ชายกำลังอ่านหนังสืออย่างที่ชอบทำเป็นปรกติ แม่เดินเอาชามมาวางที่โต๊ะ ก่อนจะเห็นน้ำยืนมองอยู่

แม่

อ้าว น้ำ ล้างหน้าแปรงฟันเสร็จแล้วมากินข้าวก่อนลูก

น้ำค่อยๆยิ้มอย่างปลื้มปิติ เธอดีใจกับภาพที่เห็นมากเพราะเธอเปลี่ยนแปลงอดีตได้แล้ว ขณะที่น้ำกำลังจะก้าวเดินไปที่โต๊ะ มีอีกคนเดินออกมาจากด้านหลังเธอ ก็คือตัวเธอนั่นเอง น้ำเดินไปที่โต๊ะ พลางใช้ผ้าขนหนูที่คอเช็ดหน้าเหมือนเพิ่งล้างหน้าเสร็จ

แม่

กินข้าวเสร็จ เอาของที่เอามาจากทุ่งไปเก็บบนห้องตัวเองด้วยนะ

น้ำ

ค่า

น้ำตอบรับพลางตักข้าวใส่จานตัวเอง ก่อนจะหันไปหาพี่ชาย ที่แขนพันผ้าไว้

น้ำ

แขนที่รถชนเจ็บมากไหมพี่..

พี่ชายส่ายหัวพลางยิ้มให้แบบไม่เปนไร ก่อนจะนั่งกินข้าวกันพร้อมหน้ากันทุกคน น้ำมองภาพนั้นอย่างแปลกใจ

เธอหันไปมองกระจกใกล้ๆตัวเธอ ภาพสะท้อนครอบครัวกินข้าวอย่างมีความสุขในห้องครัว แต่ไม่มีเงาของเธอสะท้อนอยู่ในนั้น

น้ำกลั้นหายใจ เหมือนโดนตบหน้าแรงๆ เธองุนงงและชาไปหมด เธอเพ่งมองอย่างไม่เข้าใจ ภาพครอบครัวที่กำลังกินข้าวค่อยๆมืดลง..

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

น้ำสะดุ้งตื่นอีกครั้ง เธออยู่ในห้องของตัวเอง น้ำหรี่ตาลงเพราะแสบตามาก ข้างๆเธอมีถังน้ำวางอยู่ และผ้าชุบหมาดข้างๆหัวที่ตกอยู่บนหมอน เธอค่อยๆลงไปในครัว ไฟเปิดอยู่ทั้งที่ฟ้าสว่างแล้ว น้ำสาวฟุบอยู่ที่โต๊ะ ภายในครัวมีร่องรอยทำอาหารค้างไว้ น้ำสาวดูโทรมและใส่ชุดเดิม น้ำยืนมองน้ำแบบรู้สึกผิดก่อนจะเดินมานั่งที่โต๊ะอาหาร น้ำสาวสะดุ้งตื่นเห็นน้ำ

น้ำ

เป็นยังไงบ้างน้ำ ปวดตารึเปล่า

น้ำสาวรีบลุกขึ้นอย่างร้อนรน เธอรัวคำถามอย่างเป็นห่วง น้ำส่ายๆน้ำช้าพลางนั่งลงที่โต๊ะ

น้ำ

งั้นกินข้าวต้มไหม น้ำลงมาทำให้ไว้แล้ว

น้ำตอบรับพลางพยักหน้า น้ำรีบลุกไปตักข้าวต้มให้น้ำทันที น้ำมองดูน้ำที่เหนื่อยและพยายามดูแลตัวเองมาตลอดด้วยสายตาที่อบอุ่น ในขณะที่เธอกำลังมองน้ำอยู่นั้น น้ำที่นำน้ำมือซุกอยู่ในเสื้อคลุมเธอสัมผัสได้ถึงของบางอย่างในกระเป๋าเสื้อ น้ำหยิบขึ้นมาดูพบว่าเป็นนาฬิกาของพี่ชาย น้ำเพ่งมองนาฬิกาด้วยสีหน้าแปลกใจ นาฬิกาหน้าปัดร้าวเช่นเดิม แต่ทว่า เวลาที่เคยตายกลับเดินต่อ....

Scenes 12 1ปีผ่านไป /ภายนอก/ทุ่งทานตะวัน/กลางวัน

น้ำอยู่ที่ทุ่งทานตะวันและสวมนาฬิกาหน้าปัดร้าวของพี่ชาย เธอมองไปรอบทุ่ง มีคนมาเที่ยวมากมาย เธอนึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้น สิ่งที่เธอเคยคุยกับหญิงสาวครั้งสุดท้าย น้ำถือดอกทานตะวัน 4 ดอก เธอมองมันด้วยสีหน้าที่อ่อนโยน

น้ำนึกถึงสิ่งที่เคยคุยกับหญิงสาวครั้งสุดท้าย (เสียง voice over หญิงสาว)

(Voice Over บทสนทนามาแค่เสียง / ภาพเป็นน้ำยืนมองทุ่งทานตะวัน)

หญิงสาว

เวลาเคลื่อนไปข้างหน้าเสมอ ไม่มีเวลาไหนที่ไหลย้อนกลับหรอก

น้ำเลยเปลี่ยนแปลงอดีตไม่ได้

หญิงสาวพูดด้วยน้ำเสียงเรียบง่าย

น้ำ

แล้ว.. ที่นาฬิกาของพี่กลับมาเดินต่อล่ะคะ

น้ำพูดด้วยน้ำเสียงมีความหวัง

หญิงสาวยิ้มอย่างโอนโยน พลางส่ายหน้าเบาๆ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หญิงสาว

เคยได้ยินไหม แม้ว่าเรา...จะย้อนเวลากลับไปเปลี่ยนแปลงอะไรได้

แต่มันจะไม่ส่งผลกระทบมาที่ปัจจุบันของเราหรอกนะ

มันคงจะ ไปเกิดกับอีกโลกหนึ่ง ที่เราเรียกว่า.. โลกคู่ขนาน

หญิงสาวพูดเสียงสดใส น้ำยิ้มๆกับคำพูดนี้เล็กน้อย เธอคุ้นๆว่าเคยได้ยินประโยคที่หญิงสาวพูดนี้มาจากที่ไหนสักที่ ซึ่งจริงๆมาจากสารคดีวิทยาศาสตร์ที่เปิดเมื่อต้นเรื่องในทีวี ตอนนั้นน้ำนั่งฟังอยู่

หญิงสาว

เราก็เคยสูญเสียนะ แต่สักวันเราก็ต้องเดินต่อ คนที่เหลืออยู่ก็ต้องเข้มแข็ง

หญิงสาวพูดให้กำลังใจ

น้ำ

สักวันนึง.. น้ำก็อยากจะเข้มแข็งให้ได้แบบคุณ

น้ำพูดน้ำเสียงหนักแน่น หญิงสาวหลุดยิ้ม

หญิงสาว

แบบเรา..? (หญิงสาวเว้นช่วง หลุดหัวเราะเบาๆ) ....ได้เป็นแน่นอน

น้ำขมวดคิ้วอย่างสงสัยกับคำพูดเป็นนัยยะของหญิงสาว เสียงของหญิงสาวเริ่มไม่ค่อยชัดเท่าที่เคย

หญิงสาว

ตากลับมามองเห็นปกติแล้วใช่ไหม นี่คงเป็น..การ คุย.. – ครั้งสุดท้าย..

น้ำ

ฮาโหล... ฮาโหลๆ

เสียงของหญิงสาวหายไป

Scenes 15 อนาคต 5ปีถัดมา

หน้าจอคอมเปิดค้างอยู่ เห็นหน้าเวิร์ดที่พิมพ์ค้างไว้ บนโต๊ะเต็มไปด้วยกองหนังสือและกองกระดาษขนาดหนาที่เขียนหน้าปกว่า “โทรศัพท์สลับมิติ” โดย น้ำ... น้ำกำลังถือของเต็มมือ เอียงหัวหนีบโทรศัพท์ไว้ดูท่าทางกำลังวุ่นวาย

น้ำ(ใน5ปีต่อมา)

ค่ะ ค่ะ พรุ่งนี้จะเอาต้นฉบับไปให้นะคะ ได้ค่ะ สวัสดีค่ะ

น้ำลดโทรศัพท์ลงพลางนั่งลงที่หน้าคอมที่เปิดอยู่ เธอนั่งมองต้นฉบับที่ว่าเมื่อครู่ในจอคอม หน้าจอคอมเปิดหน้าโปรแกรม Microsoft Word ค้างไว้ ซึ่งสิ้นสุดประโยคที่พิมพ์ว่า “หลังจากที่เธอกลับมา

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

มองเห็นนั้น เธอก็ไม่ได้ติดต่อพี่ชายและหญิงสาวอีกเลย" น้ำถอนหายใจกับตอนจบของเรื่องนี้ เธอไม่รู้จะเขียนให้จบอย่างไรดี น้ำเอาเรื่องที่เกิดขึ้นกับตัวเองมาเขียนเป็นนิยายส่งสำนักพิมพ์ ในขณะที่เธอกำลังทำงานง่วนอยู่ที่โต๊ะ น้ำเปิดลิ้นชักใหญ่ข้างโต๊ะขึ้นเพื่อเอาของอย่างอย่างไม่ตั้งใจ เธอหันไปมองในลิ้นชัก น้ำสะดุดสายตาเข้ากับของที่อยู่ภายในนั้น เธอหยุดงานบนโต๊ะก่อนจะเบนความสนใจไปที่ของในลิ้นชักนั้น น้ำยกมันขึ้นมาวางไว้บนโต๊ะ ซึ่งก็คือโทรศัพท์เครื่องชั้น2(เครื่องเล็กที่น้ำใช้คุยกับชายหนุ่ม)มาดู เธอนั่งมองดูมันครู่หนึ่งอย่างคิดถึง ก่อนจะมองดูเครื่องแม่ (โทรศัพท์เครื่องใหญ่ที่เคยอยู่ชั้นล่างของบ้าน)อย่างพิจารณา น้ำยกมันไปเสียงปลั๊กดูว่ามันยังใช้ได้อยู่ไหม ปรากฏว่ามันเสียแล้วไฟไม่ขึ้น น้ำถอนหายใจเบาๆอย่างผิดหวังเล็กน้อย แต่เธอก็ไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนัก น้ำทิ้งโทรศัพท์เสียบปลั๊กคาไว้อย่างนั้นก่อนจะหันหลังเพื่อมาทำงานต่อ ทว่า ครู่หนึ่งกลับมีเสียงโทรศัพท์ดังขึ้น น้ำชะงัก เธอนิ่งก่อนหันไปมองโทรศัพท์เครื่องนั้นอย่างแปลกใจ มันยังคงดังเรียกอย่างต่อเนื่องให้ไปรับสาย น้ำค่อยๆเอื้อมมือไปที่โทรศัพท์ เธอไม่ได้หูฝาดไป น้ำหยิบมันขึ้นมา เธอทั้งแปลกใจและใจหาย ครู่หนึ่งน้ำจึงยกโทรศัพท์ขึ้นมาแนบที่หูแน่น

น้ำ

ค่ะ ฮาโหล ....

น้ำพูดด้วยน้ำเสียงเรียบง่าย ปลายสายเงียบไปสักพัก

น้ำ(6ปีที่แล้ว)

เอ่อ คือว่า ขอโทษนะคะพอดี...

ปลายสายพูดด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนกเล็กน้อย น้ำจำน้ำเสียงของตัวเองเมื่อ 6 ปีก่อนได้ดี

น้ำ

เดี๋ยวนะ...

จบ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 4

ขั้นตอนการผลิตภาพยนตร์

4.1 ขั้นตอนการเตรียมการถ่ายทำภาพยนตร์ (Pre-Production)

ขั้นตอนการก่อนถ่ายทำ (Pre-Production) คือการเตรียมความพร้อมในด้านต่างๆก่อนถ่ายทำจริงที่จะเกิดขึ้น ซึ่งมีรายละอียดดังนี้

4.1.1 จัดหาและประชุมทีมงาน

เนื่องจากการถ่ายทำภาพยนตร์หนึ่งเรื่องเป็นเรื่องใหญ่ เราจึงจำเป็นต้องหาทีมงานเพื่อช่วยเหลือในงานด้านต่างๆ หลังจากที่จัดหาทีมงานได้แล้วก็ต้องการนัดหมายเพื่อชี้แจงรายละเอียดงานให้ทุกคนได้เข้าใจโดยทั่วกัน เพื่อที่การถ่ายทำจะได้รวดเร็วเสร็จทันเวลาและราบรื่น

4.1.2 ตารางการทำงาน

การวางตารางทำงานล่วงหน้าไว้คร่าวๆเพื่อที่เราจะได้จัดสรรเวลาได้ง่ายขึ้น อีกทั้งยังช่วยสร้างขอบเขตการทำงานได้อย่างแม่นยำ ตารางงานจึงเป็นเหมือนการวางแผนเพื่อให้ทำงานลุล่วงไปด้วยดี

ภาพที่ 1 : ภาพตารางการทำงาน

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.3 วางทิศทางของภาพยนตร์ (Art Direction)

เพื่อเป็นการตีกรอบเรื่องภาพ และองค์ประกอบต่างๆโดยรวมของภาพยนตร์ไม่ให้ออกไปนอกบทภาพยนตร์ในระหว่างการทำงาน และเพื่อทำให้การทำงานง่ายขึ้นจึงต้องจัดหาตัวอย่างเพื่อให้ใกล้เคียงกับภาพยนตร์ของเราที่สุดเพื่อเป็นแบบแผนให้ภาพยนตร์เรื่องนี้ไปในแนวทางที่ตั้งใจไว้ ได้แก่

4.1.3.1 อารมณ์และโทนสีของภาพยนตร์ (Mood and tone) เป็นการคุมโทนสีทุกอย่างของภาพยนตร์ให้เอื้ออำนวยและตรงกับบทภาพยนตร์มากที่สุด เช่น อุปกรณ์ประกอบฉาก เสื้อผ้านักแสดง โลเคชั่น เพลงประกอบ จนถึงสีของภาพยนตร์ เป็นต้น โดยรวมแล้วจะมี 2 โทนหลักในภาพยนตร์ที่แยกไว้ชัดเจน ได้แก่

ภาพที่ 2 : ภาพตัวอย่างของอารมณ์และโทนสีของฉากบ้าน

ฉากบ้าน ในฉากของบ้านนั้นจะมีโทนสีและการจัดแสงให้ดูอึมครึม เพื่อให้บรรยากาศภายในภาพยนตร์ดูลึกลับตามบทภาพยนตร์

ภาพที่ 3 : ภาพตัวอย่างของอารมณ์และโทนสีของฉากตอนโทรจิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉากโทรจิต ในฉากของตอนโทรจิตนี้ ถูกออกแบบมาจากแนวคิดที่มีต่อภาพในหัวของคนที่ตาเพิ่งบอด เมื่อเราลองหลับตาเราจะยังสามารถจะภาพลางๆหรือจำวัตถุว่ามันวางอยู่ตำแหน่งไหนได้คร่าวๆ เช่นเดียวกับในบทของภาพยนตร์ น้ำ ซึ่งตาเพิ่งบอด เธอยังคงสามารถจำได้ว่าโทรศัพท์นี้รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร และวางอยู่บนโต๊ะอะไร แต่รอบกายนั้นมืด เพราะมันเป็นเพียงภาพจำในหัวของเธอเท่านั้น

4.1.3.2 เสื้อผ้านักแสดง (Costume)

เพื่อหาเสื้อผ้าให้เหมาะสมกับตัวละครทุกตัว ตั้งแต่รูปทรงของเสื้อผ้า จนกระทั่งสี เพื่อให้เสื้อผ้านักแสดง เพื่อเอื้ออำนวยแก่ภาพโดยรวมทั้งหมด ที่ออกมาในภาพยนตร์ตามที่วางแผนไว้

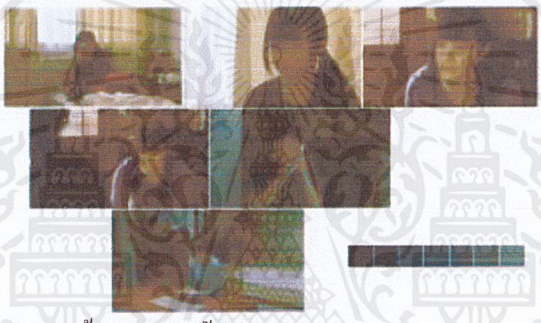

ภาพที่ 4 : ภาพตัวอย่างของโทนสีเสื้อผ้าของ น้ำ

โทนสีเสื้อผ้าของน้ำ ลักษณะของเสื้อผ้าจะสวมใส่ง่ายเหมาะสำหรับคนตาบอด เช่น เสื้อยืด กางเกงขาสั้น หรือเดรส โดยรวมจะเป็นสีโทนเข้ม เช่น ดำ หรือ น้ำเงิน ในช่วงที่สภาพจิตใจของน้ำกำลังปิดใจตัวเอง จนกระทั่งได้พูดคุยกับชายหนุ่ม น้ำ เริ่มเปิดใจมากขึ้น เมื่อได้รับการผ่าตัดกลับมามองเห็นอีกครั้ง โทนสีเสื้อผ้าของน้ำเริ่มอ่อนลง เป็น เทา จนเมื่อในท้ายเรื่องทุกอย่างคลี่คลาย เสื้อผ้าจะเป็นโทนสีสว่าง ในที่สุด

ภาพที่ 5 : ภาพตัวอย่างของโทนสีเสื้อผ้าของ ชายหนุ่มหรือพี่ชาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

โทนสีเสื้อผ้าของชายหนุ่มหรือพี่ชาย โดยรวมจะเป็นโทนสีฟ้า เทาๆ ตลอดทั้งเรื่อง ลักษณะของเสื้อผ้าจะเรียบง่าย เช่น เสื้อยืด กางเกงขายาว หรือเสื้อคอปกหลวมๆ

ภาพที่ 6 : ภาพตัวอย่างโทนสีเสื้อผ้าของหญิงสาวหรือน้ำในอนาคต

โทนสีเสื้อผ้าของหญิงสาว(น้ำในอนาคต)โดยรวมจะเป็นโทนสีขาวทั้งหมด ซึ่งตรงข้ามกับน้ำในเรื่องซึ่งเป็นโทนเข้ม

4.1.4 สตอร์รี่บอร์ด (Stoty board)

การเซฟภาพจากภาพยนตร์ที่มีมุมภาพ และการแสดงของนักแสดงให้ใกล้เคียงกับบทภาพยนตร์ของเราให้มากที่สุด แล้วนำมาเรียงต่อกันตามบทภาพยนตร์ เพื่อดูภาพรวมของทั้งเรื่องว่าสามารถเล่าเรื่องได้หรือไม่ ก่อนนำไปถ่ายทำว่ามีจุดบกพร่องตรงไหนหรือเปล่า จะได้เตรียมแก้และทำให้สมบูรณ์ที่สุด ทั้งยังสามารถนำบอร์ดนี้ไปให้ทีมงานได้เห็นภาพของบทภาพยนตร์มากที่สุดเพื่อเตรียมงานก่อนถ่ายทำจริง

ภาพที่ 7 : ภาพตัวอย่างสตอร์รี่บอร์ดของภาพยนตร์

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.1.5 การคัดเลือกนักแสดง (Casting)

ค้นหานักแสดงที่มีลักษณะตรงตามบทภาพยนตร์ โดยมีการทดสอบ(casting) คัดเลือกนักแสดงบทบาทละ 2-3 คน แล้วนำมาคัดเลือกให้ตรงตามบทภาพยนตร์มากที่สุด ในภาพยนตร์เรื่องนี้ มีตัวแสดงหลักทั้งหมด 4 บท ได้แก่

ภาพที่ 8 : ภาพนักแสดงรับบท น้ำ

บท น้ำ และ บทหญิงสาว(น้ำตอนโต) นินิว ปนัดดา ธีรวัฒน์เกษม คัดเลือกให้มารับบทน้ำ ด้วยรูปลักษณ์ภายนอก เป็นคนผิวขาว ผมยาว ดูเรียบร้อย ตรงตามในบท ของ น้ำ ซึ่งในช่วงที่ทำการแคสติ้งนินิว สามารถเข้าใจสภาวะตัวละครได้ดี เมื่อนินิวทำหน้านิ่งๆ จะดูเป็นคนที่ครุ่นคิดอะไรในหัวอยู่ตลอดเวลา นินิวสา-มารถแสดงอารมณ์ผ่านสีหน้าได้ดีแม้ไม่ต้องพูด เพราะการแสดงออกทางสีหน้าของคนตาบอดนั้นจะต่างจากคนปกติเพราะใช้สายตาในการสื่ออารมณ์ไม่ได้ นินิวมีความเข้าใจในตัวละครตรงตามในบทภาพยนตร์ที่คิดไว้ ทั้งยังเมื่อให้ฝึกซ้อมเป็นคนตบอด ยังสามารถแสดงออกมาได้เข้าใจสภาวะคนตาบอดได้ดีในระดับหนึ่ง แม้ในระยะเวลาที่จำมีจำกัด อาจเป็นเพราะว่านินิวมีพื้นฐานการแสดงละครเวทีในระดับหนึ่ง จึงทำให้มีพื้นฐานการแสดงอยู่

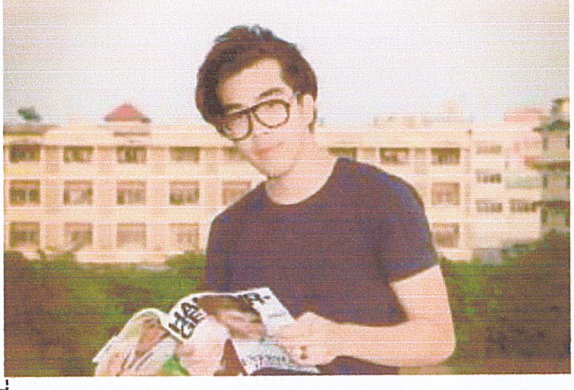

ภาพที่ 9 : นักแสดงรับบทพี่ชาย

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บท พี่ชายหรือชายหนุ่ม พี่ปาล์ม ธีรพล ธนมนฑล เป็นผู้มารับ ชายหนุ่มเป็นใบ้หรือพี่ชายของน้ำ ที่เลือกมารับบทพี่ชาย เพราะพี่ปาล์มมีลักษณะหน้าตาที่ดูอ่อนโยนและใจดี ส่งผลให้ลักษณะภายนอกดูเป็นผู้ชายที่อบอุ่น ซึ่งลักษณะภายนอกนี้ช่วยดึงลักษณะนิสัยภายในบทบทของพี่ชายที่ดูอ่อนโยนนี้ออกมาทางสีหน้าได้อย่างดี ตรงตามนิสัยของบทพี่ชายในบทภาพยนตร์

ภาพที่ 10 : นักแสดงรับบท น้ำ

บท น้ำ น้ำแอ๊ะ ชนกานต์ วรสิทธิกร เป็นผู้มารับบท น้ำ พื้นฐานนิสัยของน้ำแอ๊ะ เป็นคนพูดน้อย พูดเบา ขี้เกรงใจ และมีแววตาที่แฝงเศร้า หดหู่เวลาที่พูดคุย ซึ่งตรงตามบทในภาพยนตร์ของ น้ำที่ต้องคอยรับอารมณ์ของ น้ำ หลานสาว ไม่โต้ตอบหรือเถียง เพราะคิดว่าน้ำอยู่ในสภาวะที่น่าสงสาร น้ำ จึงไม่ถือโทษโกรธกับการกระทำของน้ำ

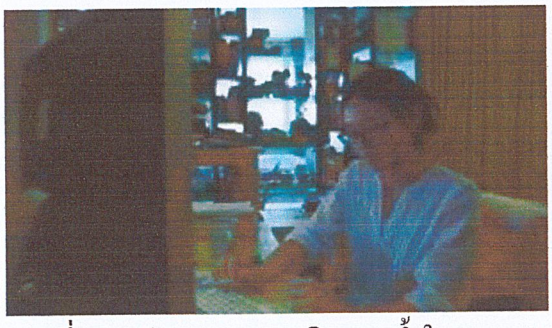

ภาพที่ 11 : นักแสดงบท หญิงสาว(น้ำในอนาคต)

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

หญิงสาว หรือ น้ำในอนาคต ผู้หญิงปริศนาอีกคนที่ น้ำ ได้คุยโทรศัพท์ด้วย บุคลิคโดยรวมจะดูเป็นผู้ใหญ่ มีความคิด ที่คอยสอนและตักเตือนน้ำอยู่ตลอดเวลาทั้งเรื่องของน้ำและให้คำปรึกษาเรื่องต่างๆ เกี่ยวกับการโทรจิตผ่านโทรศัพท์นี้ นักแสดงที่ได้มารับบท ก็คือนิ่วิว แต่เวลาถ่ายทำเพื่อปิดบังคนดูจะหลีกเลี่ยงการถ่ายเห็นหน้าและเสียงคุยของหญิงสาวเป็นเสียงของคนอื่นพากษ์แทนไปเลย

4.1.6 การคัดเลือกสถานที่สำหรับถ่ายทำ (Location)

สถานที่หลักๆ ในบทภาพยนตร์ได้แก่ บ้าน คอนโดนหญิงสาว ฉากเซตตอนโทรจิต และฉากตอนก่อนจบที่ทุ่งโปรงทอง โดยทำการหาสถานที่ละหลายๆแห่งไว้เผื่อเลือกและดูความเหมาะสม ความสะดวกของการถ่ายทำให้ตรงตามบทภาพยนตร์มากที่สุด

ภาพที่ 12 : ภาพจากฉากบ้าน

ฉากบ้าน บ้านนี้เป็นบ้านที่มีจุดที่ค่อนข้างอับแสงอยู่หลายที่ ทำให้บรรากาศของบ้านดูค่อนข้างอึมครึม มีโทนสีของบ้านที่ตรงกับที่วางแผนเอาไว้ ทั้งยังมีเฟอร์นิเจอร์และสิ่งของต่างๆที่ทำให้บ้านนี้ดูมีชีวิตและตรงกับบทที่สุด

ภาพที่ 13 : ภาพจากฉากโทรจิต

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ฉากโทรจิต เนื่องจากในฉากนี้เป็นฉากที่ค่อนข้างต้องจัดแสงในที่มืด จึงได้เลือกสตูดิโอของโรงถ่ายมาเซตฉากขึ้น ให้พื้นหลังและบรรยากาศเป็นสีดำทั้งหมด มีเพียงตัวแสดงเท่านั้นที่โดนแสง

ภาพที่ 14 : ภาพจากฉากก่อนจบ ที่ทุ่งโปรง จ.ระยอง

ฉากตอนจบ เนื่องจากทั้งเรื่องดำเนินเรื่องอยู่แต่ภายในบ้าน และฉากโทรจิตที่ค่อนข้างมืดสลัว ให้ความรู้สึกอึดอัด เมื่อเรื่องมาดำเนินถึงจุดที่คลี่คลาย จึงอยากให้ฉากนี้ได้นำพาคนดูและตัวละครไปยังสถานที่ที่โล่งกว้าง ให้ความรู้สึกปลอดโปร่ง เหมือนเรื่องทุกอย่างคลี่คลายแล้ว และยังเป็นสถานที่ที่ น้ำ ได้อยู่กับครอบครัวเป็นครั้งสุดท้าย เหมือนเป็นการอำลาที่จะดำเนินชีวิตต่อไป

4.1.7 การวางตารางการถ่ายทำ (Break down)

เมื่อได้จัดหาทุกอย่างลงตัวแล้ว ก็เริ่มการวางตารางการถ่ายทำ โดยกำหนดจากว่า มีสถานที่ ที่ต้องไปถ่ายทั้งหมดกี่ที่ แต่ละที่ใช้เวลาถ่ายทำเท่าไหร่ และสามารถรวมมาเป็นวันเดียวกันได้หรือไม่เพื่อประหยัดเวลาในการถ่ายทำ และได้ข้อสรุปว่า ใช้เวลาทั้งหมด 5 คิวด้วยกัน ได้แก่ บ้าน 2 วัน , เซตฉากถ่ายในสตูโรงถ่าย 1 วัน , ฉากโรงพยาบาลกับฉากที่คอนโด 1 วัน , ฉากไปต่างจังหวัดทุ่งโปรงทอง 1 วัน และเริ่มนัดนักแสดงให้ตรงคิวตามที่กำหนด

4.2 ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์ (Production)

ขั้นตอนการถ่ายทำภาพยนตร์คือ ขั้นตอนการถ่ายทำจริงหลังจากที่เตรียมงานกันมา ซึ่งจะต้องมีการนัดวันและการกำหนดการวางแผนการถ่ายทำไว้ และถึงแม้ว่าจะมีการจัดเตรียมแผนไว้อย่างดีแล้ว แต่ก็ยังสามารถเกิดปัญหาระหว่างที่ถ่ายทำจริงเสมอ โดยข้าพเจ้าประสบปัญหาการถ่ายทำดังต่อไปนี้

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.2.1 การถ่ายทำ ฉาก โทรจิต แบบ Low-Key

ในด้านของการจัดไฟนั้น ข้าพเจ้าต้องการให้ภาพที่ออกมาดูมืดและใช้แสงแบบ Low-Key เพื่อให้เห็นเพียงตัวของนักแสดงเท่านั้น ตามแนวคิดข้างต้นที่เคยกล่าวไป จึงเลือกถ่ายทำในสตูดิโอถ่ายทำภาพยนตร์ ซึ่งเนื่องจากในช่วงนั้นคิวของการใช้งานโรงถ่ายขอใช้ได้เพียงแค่วันเดียว คือวันที่จะต้องถ่ายทำเลย ข้าพเจ้าจึงไม่มีโอกาสที่จะได้เข้าไปทดลองจัดไฟก่อน ข้าพเจ้าจึงแก้ปัญหาโดยการทดลองจัดไฟในห้องพักขนาดเล็กก่อนเพื่อลองจัดวางตำแหน่งและทิศทางของไฟ ซึ่งแม้ว่ามันอาจจะไม่ได้ตรงตามที่กำหนดไว้ด้วยขนาดของห้องที่เล็กกว่า จึงทำออกมาได้ไม่ดีเท่าที่ควร ข้าพเจ้าจึงได้แต่นำการทดลองจัดไฟนี้ไปปรึกษาอาจารย์และมาวางแผนลงในกระดาษตามที่น่าจะเป็นเพื่อเป็นโครงแบบในการจัดไฟในวันที่ถ่ายจริง ซึ่งพอในวันถ่ายจริงพบว่า ต้องปรับจำนวนไฟเพิ่ม และต้องใช้มอนิเตอร์ในการดูภาพระหว่างถ่ายทำ เพราะการดูผ่านแค่จอของกล้องไม่สามารถมองเห็นรายละเอียดได้ทั้งหมดได้ และเมื่อนักแสดงไปอยู่ฉากนั้น ทำให้ตัวของนักแสดงค่อนข้างกลืนไปกับฉากหลังบ้าง ในบางครั้ง เพราะสีเสื้อผ้าของตัวนักแสดงที่เน้นสีโทนทึบ จึงทำให้ค่อนข้างกลืนไปในฉากหลังที่เป็นสีดำ ข้าพเจ้าจึงแก้ปัญหาด้วยการเพิ่มไฟเพื่อคัดที่หลังนักแสดงให้แยกออกจากพื้นหลัง

4.2.2 การถ่ายในสถานที่โล่งกว้าง ฉาก ทุ่งโปรงทอง

เนื่องจากทุ่งโปรงทองเป็นสถานที่ต่างจังหวัดและต้องเผื่อเวลาในการเดินทาง ข้าพเจ้าจึงต้องเริ่มออกเดินทางก่อน 6 โมงเช้า และไปถึงสถานที่ถ่ายทำพร้อมถ่ายทำตอน 9 โมง เพราะว่า ทุ่งโปรงทองเป็นสถานที่เปิดโล่ง(Out door) สภาพของท้องฟ้าและแสงอาทิตย์จะสำคัญมากและเราไม่สามารถไปกำหนดมันได้ ซึ่งในวันนั้นเป็นวันที่ฟ้าเปิดโล่งและแดดแรงมาก จึงทำให้มีเวลาถ่ายทำเพียงช่วง1-2 ชั่วโมงโดยประมาณก่อนที่พระอาทิตย์จะขึ้นเป็นเวลาเที่ยงวัน เป็นสิ่งที่ต้องระวังมากในการถ่ายสถานที่ข้างนอก เพราะแสงจะแข็ง ทำให้ภาพออกมาดูไม่สวย

4.2.3 การบันทึกเสียง

การบันทึกเสียงถือเป็นปัจจัยสำคัญในการถ่ายทำภาพยนตร์ เราควรจะเลือกใช้อุปกรณ์บันทึกให้เหมาะสมกับฉากที่กำลังจะถ่ายทำ เช่น การเลือกใช้ไมค์บูม เพื่อเก็บเสียงบรรยากาศรอบๆ นักแสดง หรือการเลือกใช้ไมค์ไวเรสเพื่อเน้นบทสนทนาของนักแสดง เป็นต้น และเราควรที่จะเช็คอุปกรณ์บันทึกเสียงนี้ก่อนที่จะบันทึก โดยการลองอัดและเช็คว่าสายต่อหรือเครื่องอัดเสียหรือไม่ ซึ่งการบันทึกเสียงถือเป็นปัญหามากๆ ตอนระหว่างถ่ายทำ เพราะว่าในภาพยนตร์เรื่องนี้ดำเนินไปด้วยบทสนทนาเป็นส่วนใหญ่ บางครั้งไมค์ก็เสียระหว่างอัดบ้าง จึงต้องเสียเวลาถ่ายใหม่อีกครั้ง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

4.3 ขั้นตอนหลังถ่ายทำภาพยนตร์ (Post Production)

ในขั้นตอนหลังการถ่ายทำภาพยนตร์มีดังนี้

4.3.1 การตัดต่อลำดับภาพ

จากแนวคิดที่เคยวางแผนไว้ว่าอยากจะเล่าเรื่องตัดสลับทั้งสองฝั่งของตัวเอกและชายหนุ่มให้เหมือนอยู่ในช่วงเวลาเดียวกันนั้น ทำได้ค่อนข้างยากกว่าที่คิด เพราะเรื่องดำเนินด้วยการพูดคุยสนทนากันทั้งสองฝ่าย ทั้งยังต้องตัดภาพของนักแสดงให้เข้ากับเสียง voice over ของชายหนุ่มหรือหญิงสาว(น้ำตอนโต) ให้เข้ากับการกระทำขณะนั้นไปด้วย จึงมีการตัดสลับและใช้จำนวนฟุตเทจตัดสลับกันระหว่างสองฝั่งค่อนข้างเยอะ ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ว่า ควรคิดภาพให้ระเอียดและถี่ถ้วนกว่านี้

4.3.2 การลำดับเสียง

เนื่องจากภาพยนตร์เรื่องนี้มีบทสนทนาค่อนข้างเยอะ และมีการอัดบทสนทนาของฝั่งนางเอกตอนโตกับของชายหนุ่มคล้ายๆกับเป็นการอัดแบบ Voice over ใส่เข้ามาในภาพยนตร์ เสียงตอนที่อัดมาทำให้ดูโดดกว่าเมื่อเทียบกับ Room Toneของฉากอื่นๆ เมื่อนำมาตัดสลับใส่ในฉากโต้ตอบกับฉากของน้ำ จึงต้องมีการมิกซ์เสียงเพิ่มเพื่อให้ทั้งเรื่องมีเสียงบทสนทนาที่เข้ากัน

4.3.3 การตกแต่งสี

ส่วนที่มีปัญหามากสำหรับการตกแต่งสีคือฉากโทรจิต เนื่องจากตอนถ่ายทำฉากโทรจิตภาพที่ฉายในมอนิเตอร์นั้นมีความไม่ชัด จึงทำให้มองข้ามรายละเอียดของพื้นหลังไป แต่พอนำมาเข้าโปรแกรมตัดต่อจึงทำให้เห็นรายละเอียดของฉากหลังว่ามันไม่ได้มืดตามที่ต้องการจึงต้อง พยายามเกลี่ยสีเพิ่มโดยใช้วิธีปรับเพิ่ม นอกจากนี้ในฉากที่ทุ่งโปรงทอง ที่ใช้ในตอนจบของเรื่องนั้น ในวันที่ถ่ายทำท้องฟ้าดูมีสีหม่นมากๆ และไม่ค่อยมีเมฆทำให้ดูไม่ค่อยสดใสตามที่ตั้งใจไว้ จึงแก้ไขในขั้นตอนการปรับสี โดยทำตรงท้องฟ้าให้มีสีฟ้าขึ้นเล็กน้อยและตัดแปะเมฆเข้าไปเพิ่มในโปรแกรม Adobe After Effects

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บทที่ 5

บทสรุปและข้อเสนอแนะ

5.1 บทสรุป

ในการทำภาพยนตร์เรื่อง “โทรศัพท์ สลับมิติ” นั้น ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้อุปสรรคต่างๆ ทั้งที่เคยเจอและไม่เคยเจอ จนไปถึงปัญหาเฉพาะหน้าต่างๆ ที่เข้ามาให้แก้ไข ทั้งที่สามารถควบคุมได้และควบคุมไม่ได้ แต่สุดท้ายแล้วภาพยนตร์เรื่องนี้ก็เสร็จสิ้นตามที่วางแผนไว้ แม้ว่าจะไม่สมบูรณ์แบบตามที่คิดไว้ที่สุด แต่ก็ทำให้ข้าพเจ้าได้เรียนรู้ข้อผิดพลาดของตัวเอง ตั้งแต่กระบวนการเขียนบท ที่ข้าพเจ้ามักใส่ใจรายละเอียดบางจุดมากเกินไปจนทำห้มองข้ามรายละเอียดอื่นๆที่ควรจะเป็น แต่ข้าพเจ้าก็ได้ตั้งใจทำอย่างสุดความสามารถและหวังว่าภาพยนตร์เรื่องนี้จะให้ความบันเทิงแก่คนดูตามที่ตั้งใจไว้ ไม่มากก็น้อย

5.2 ปัญหาและข้อเสนอแนะ

ในการทำงานทุกประเภทต้องเกิดปัญหาขึ้นเสมอ เพื่อให้เราได้เรียนรู้และเก่งขึ้นๆไป ในภายภาคหน้า ซึ่งการที่จะผ่านอุปสรรคต่างๆไปนั้น ข้าพเจ้าต้องรู้จักวิธีคิดแก้ปัญหา ไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วนและรอบคอบก

5.2.1 ปัญหาด้านบทภาพยนตร์

เนื่องจากบทภาพยนตร์ของข้าพเจ้าค่อนข้างมีความซับซ้อนบางครั้งข้าพเจ้าต้องจำแนกความคิดออกมาเพื่อให้ได้เห็นโครงของบทภาพยนตร์คร่าวๆซึ่งในบางจุดข้าพเจ้าใส่ใจกับใจ รายละเอียดที่ไม่จำเป็นมากเกินไปจนมองข้ามรายละเอียดบางจุดที่ควรจะมี

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการทำตารางภาพหรือกราฟที่บ่งบอกการดำเนินเรื่อง ว่ามีอะไรบ้างโดยย่อเพื่อให้เรามองตารางกราฟนี้แล้วเข้าใจ และมีการแยกแบ่งแจ่ละซีนว่า ในซีนนี้เราต้องการจะบอกอะไรแก่คนดูแล้วมันทำงานลุล่วงตามเป้าหมายที่เรากำหนดไหม ถ้าไม่เราควรปรับเพิ่มอย่างไร และสุดท้ายมองภาพรวม ว่าจุดนั้นจำเป็นไหม ถ้าไม่ก็ตัดทิ้งเพื่อให้เรื่องดำเนินได้กระชับขึ้น

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

5.2.2 ปัญหาด้านการแสดง

ในภาพยนตร์เรื่องนี้ ตัวเอกต้องปีนคนตาบอด ซึ่งเป็นบทที่ค่อนข้างไกลตัวข้าพเจ้ามาก ข้าพเจ้าได้ทำการค้นคว้าข้อมูลเกี่ยวกับคนตาบอดเพื่อมากำกับคนตาปกติให้แสดงได้สมจริงแล้ว แต่ทำให้ข้าพเจ้ารู้ว่า ยังไม่เพียงพอสำหรับความสมจริงที่สุด

ข้อเสนอแนะ

นอกจากจะหาภาพยนตร์ที่มีการแสดงบทคนตาบอดแล้ว เราควรหาวิธีกำกับ เป็นเบื้องหลังดูเพิ่มเติมมากกว่านี้ เพื่อให้เราเข้าใจกระบวนการกำกับคนตาบอดในหลายๆกระบวนวิธี ไม่ใช่เพียงว่าเราลองสมมุติฐานสภาวะตาบอดนี้ขึ้นมาเท่านั้น ต้องใส่ใจในรายละเอียดของท่าทางคนตาบอด แม้จุดเล็กๆก็ตามเพราะมันส่งผลต่อความสมจริงทั้งหมด

5.2.3 ปัญหาระหว่างการถ่ายทำ

เนื่องจากตอนถ่ายทำ จอของกล้องนั่นมีขนาดที่เล็กมาก จึงทำให้ไม่เห็นรายละเอียดเล็กๆทั้งหมด มีหลายฉากมากที่เมื่อนำมาดูตอนตัดต่อแล้วเห็นจุดบกพร่อง เช่น ฉากหลังในฉากโทรจิตไม่มืด เห็นผนังด้านหลังที่เป็นผ้าดำขึงไว้ เป็นต้น

ข้อเสนอแนะ

ถ้าเป็นไปได้เราควรต่อจอมอนิเตอร์เข้ากับกล้องเพื่อดูรายละเอียดต่างๆ ตั้งแต่องค์ประกอบของฉากและแสดง ทั้งหมดผ่านหน้าจอที่มีขนาดใหญ่ดีกว่า ทำให้เรามารถแก้ไขปัญหานั้นๆได้เลยในตอนถ่ายทำ

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

บรรณานุกรม

จิงศวัต ศิริคุณโชต. นักศึกษาแพทศาสตร์ชั้นปีที่6. สัมภาษณ์,30 พฤศจิกายน 2557.

จันจิรา แดงสี. นักศึกษาด้านจิตวิทยาชั้นปีที่4. สัมภาษณ์,23 พฤศจิกายน 2557.

จิราภรณ์ ตั้งกิตติราภรณ์. (2556). **จิตวิทยาทั่วไป**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

เชิดศักดิ์ มหาวิทยาลัยนเรศวร คณะครุศาสตร์. การรับรู้[ออนไลน์]. สืบค้น 9 ธันวาคม 2557.เข้าถึงได้จาก

http://student.nu.ac.th/50410366/wbi/Perception6.html#

วิรุท โฟล์ว. คนตาบอดกับความกลัว[ออนไลน์]. สืบค้น 9 ธันวาคม 2557.เข้าถึงได้จาก

https://witcast.wordpress.com/2012/10/17

อรรถกฤต ฉัตรภูติ. เอกภพคู่ขนาน[ออนไลน์]. สืบค้น 9 ธันวาคม 2557.เข้าถึงได้จาก

http://www.vcharkarn.com/varticle/313

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ –สกุล เปลี่ยนกาล ไตรคุ้มพันธุ์
ที่อยู่ 144/15 ถ.สืบศิริ ต.เมืองปัก อ.ปักธงชัย
จ.นครราชสีมา 30150
E-mail : mmpleanakan.t@hotmail.com

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2542 – 2547 ระดับประถมศึกษา โรงเรียนเมืองนครราชสีมา
พ.ศ. 2548 - 2553 ระดับมัธยมศึกษา โรงเรียนสุรนารีวิทยา
พ.ศ. 2554 - 2557 ปริญญา ศิลปกรรมศาสตร์บัณฑิต สาขาภาพยนตร์และวิดีโอ
สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

เอกสารนี้เป็นเอกสารที่สงวนไว้สำหรับการใช้งานเพื่อการศึกษาเท่านั้น ไม่อนุญาตให้นำไปใช้ประโยชน์ด้านการค้า ไม่ว่ากรณีใดๆ ทั้งสิ้น อีกทั้งห้ามมิให้ดัดแปลงเนื้อหาและต้องอ้างอิงถึงเจ้าของเอกสารทุกครั้งที่มีการนำไปใช้